

בית משפט לעניני משפחה בקריות

9 אוק 2022
12192-12- , 12129-12-19
13014- , 39990-10-19 , 19
4173-01-20 , 11-19

פס"ד בתביעות בנושא הסכם ממון
רכוש
קטינים ומזונות

גילה ספרא-ברנע

השופטת

ס.ק.
ע"י עו"ד אריאלה פלד (מינוי הלשכה לסיוע משפטי)

תובעת/נתבעת

- נגד -

ע.ס.
ע"י עו"ד אברהם אילוק

נתבע/תובע

1. א., יליד 2014
2. ב., ילידת 2016

בענין הקטינים

פסק דין

לפניי חמש תביעות שהגישו הצדדים האחד כנגד השניה בתום מערכת יחסים זוגית שהתנהלה ביניהם.

האיש הגיש כנגד האישה תביעה למשמורת משותפת על ילדיהם (תלה"מ מ-19-10-39990), והאישה הגישה כנגד האיש תביעה למשמורת על הקטינים (תלה"מ מ-19-12-12192) (להלן: "תביעות זמני השעות").

האישה הגישה תביעת מזונות כנגד האיש (תלה"מ מ-19-12-12129) (להלן: "תביעת המזונות").

האיש הגיש תביעה לאכיפת הסכם ממון (תלה"מ מ-19-11-13014). ב"הסכם חיים משותפים" מיום 1.5.2016, שאושר ע"י נוטריון (להלן: "הסכם הממון") הוסכם כי נכסים שהיו בידי הצדדים טרם חתימת הסכם הממון וכאלה שיירכשו לאחריו, יישארו בידי הרוכש בבעלות בלעדית. בהסכם פורט הרכוש של האיש אשר מבקש הוא להשאיר בבעלותו הבלעדית, כאשר פורטה בו גם דירה --- המצויה ב--- (להלן: "הדירה" או "הדירה שבמחלוקת"), עליה יפורט בהמשך.

האישה הגישה כנגד האיש תביעה למתן פסק דין הצהרתי (תלה"מ מ-20-01-4173) לפיה הדירה שבמחלוקת הינה דירה השייכת לשני הצדדים בחלקים שווים, חרף העובדה כי הדירה רשומה ע"ש האיש, וכן רכב שהיה לטענתה בבעלות שני הצדדים (להלן: "תביעות הרכוש").

רקע כללי והעובדות שאינן במחלוקת

1. הצדדים יהודים הכירו דרך הפייסבוק וניהלו מערכת יחסים זוגית משנת ---, לאחר שהאיש נפרד מאשתו הראשונה. עת הכירו הצדדים האישה היתה גרושה ואם לבת מנישואיה הראשונים. הצדדים ניהלו מערכת יחסים זוגית במסגרתה נולדו שני הקטינים א. בן כ-8 כיום וב. בת כ-6 וחצי, עד לפרידתם בסוף חודש 5/2019, לטענת האישה בשל אירוע אלימות מצד האיש. האיש מכחיש. הצדדים לא נישאו מעולם זה לזה.
2. טרם החל הקשר הזוגי בין הצדדים, רכשו האיש ואשתו הראשונה דירה ברחוב ---, ולימים במסגרת הסכם הגירושין ביניהם, האיש רכש חלק אשתו הראשונה בדירה והיה לבעליה של הדירה ב--- (להלן: "הדירה הראשונה").
3. ביום 1.5.16 חתמו הצדדים על הסכם הממון, במסגרתו נכתב, בין היתר, כי הדירה שבמחלוקת והדירה הראשונה הן רכוש הבלעדי של האיש.
4. ביום 2.5.16 נרכשה הדירה שבמחלוקת ע"ש האיש בלבד בסכום של 1,355,000 ₪. חודש לאחר רכישת הדירה שבמחלוקת, מכר האיש את הדירה הראשונה.

5. ביום 24.9.19 שלח האיש הודעה בכתב לאישה כי חייהם המשותפים הסתיימו וביקש כי היא תפנה את הדירה שבמחלוקת תוך 30 יום, כפי שנקבע בהסכם הממון.
6. האישה עזבה את הדירה שבמחלוקת ביום 17.1.20, לאחר הסכמה אליה הגיעו הצדדים.
7. בעניין זמני השהות של הצדדים עם הקטינים, ביום 3.9.20 ניתנו להמלצות התסקיר מיום 2.7.20 תוקף של החלטה, ועד היום פועלים הצדדים לפי המלצות אלה וזמני השהות שלהם עם הקטינים בפועל שווה. זמני השהות של האיש עם הקטינים מתקיימים בימים א' ו-ד' כאשר האיש אוסף את הקטינים מהמסגרות החינוכיות ומשיבם למסגרות החינוכיות למחרת בבוקר, וזמני השהות בבית האישה הם בימים שני ושלישי באותה מתכונת. בסופי שבוע הקטינים שוהים לסירוגין אצל כל אחד מהצדדים, החל מיום שישי מתום המסגרת החינוכית ועד ליום ראשון בבוקר עת יחזרו למסגרות החינוכיות. בימי חמישי הקטינים לסירוגין אצל הצדדים, כך שהקטינים שוהים בביתו של ההורה אצלו הם לא נמצאים בסוף השבוע.

השתלשלות ההליכים בתיקים

8. ביום 8.9.19 הגישה האישה בקשה ליישוב סכסוך (י"ס 14302-09-19). ביום 23.10.19 ומשהצדדים לא הגיעו להסכמות, ההליך נסגר.
9. ביום 24.10.19 הגיש האיש את תביעתו למשמורת משותפת וביום 4.12.19 הגישה האישה כתב הגנה.
10. ביום 6.11.19 הגיש האיש את תביעתו לאכיפת הסכם ממון. ביום 2.1.20 הגישה האישה כתב הגנה.
11. ביום 4.12.19 הגישה האישה את תביעת המזונות והמדור, וכן את התביעה למשמורת על הקטינים. ביום 24.12.19 הגיש האיש כתב הגנה לתביעת המשמורת.
12. ביום 29.12.19 ניתנה החלטת המזונות הזמניים לפיה קבעתי כי יעביר האיש לאישה סך של 3,400 ₪ עבור מזונות הקטינים ואחזקת המדור. עת נקבעו המזונות הזמניים טרם התגבשו זמני השהות של הצדדים עם הקטינים, שהיו שניהם צעירים מגיל 6 והאישה התגוררה עם הקטינים בדירה שבמחלוקת.
13. ביום 2.1.20 הגישה האישה תביעתה לסעד הצהרתי על זכויותיה בדירה שבמחלוקת. ביום 3.2.20 הגיש האיש כתב הגנה.
14. ביום 13.1.20 נתתי תוקף של החלטה להסכמת הצדדים לפיה האישה תפנה את הדירה שבמחלוקת, בה התגוררה, עד ליום 26.1.20, ועם מעבר האישה לשכירות, ישלם האיש לאישה סך של 1,000 ₪ לחודש בעבור חלקו בעלות מדור הקטינים וזאת בנוסף לסכומים שנפסקו בהחלטת המזונות הזמניים.
15. ביום 9.3.20 התקיים קדם משפט, ונקבע כי יוגשו בתיקי הרכוש תצהירי עדות ראשית (להלן: "תע"ר").

16. תע"ר בתיק הרכושי הוגש מטעם האישה ביום 22.4.22, ומטעם האישה ביום 1.7.20.
17. ביום 2.7.20 הוגש תסקיר עו"ס לסדרי דין ובו המלצה על משמורת משותפת.
18. ביום 5.7.20 התקיים קדם משפט שני, וביום 3.9.20 נתתי להמלצות התסקיר תוקף של החלטה, דהיינו נקבעה לצדדים עם הקטינים משמורת משותפת.
19. ביום 23.10.20 החלו הצדדים בהדרכה הורית.
20. ביום 19.11.20 התקיימה ישיבת ההוכחות בתיקי הרכוש, הישיבה התקיימה בהקלטה. במסגרת ישיבת ההוכחות נחקרו שני הצדדים על תצהיריהם. תמליל הישיבה התקבל ביום 22.12.20 (להלן: "התמליל").
21. ביום 10.1.21 הוגש ע"י עו"ס לסדרי דין תסקיר משלים, ובו ניתנה המלצתה על המשך הסדרי השהות הקיימים, וכך קבעתי בהחלטתי מיום 25.1.21.
22. ביום 22.2.21 הוגש תסקיר עו"ס לסדרי דין ובו המלצה להפנות את הצדדים לתיאום הורי.
23. ביום 7.4.21 התקיים קדם משפט, במסגרתו נקבעו מועדים להגשת תצהירי עדות ראשית בתיק המזונות ובתיקי הקטינים.
24. ביום 9.5.21 הוגש תע"ר האישה בתיקי המזונות והקטינים, וביום 27.6.21 הגישה האישה תע"ר מטעמה. ביום 11.7.21 הגיש האישה תצהיר תגובה לתע"ר האישה.
25. ביום 10.5.21 הגישה האישה סיכומים בתיקים הרכושיים, ביום 21.6.21 הגיש האישה סיכומיו. ביום 15.8.21 הגישה האישה סיכומי תגובה לסיכומי האישה.
26. ביום 25.6.21 התקבלה באופן חלקי בקשת האישה להפחתת מזונות, וגובה המזונות הועמד על 3,100 ₪ כולל מדור. במסגרת החלטה זו נלקחה בחשבון העובדה כי לבן א. מלאו 6.
27. ביום 21.11.21 התקיימה ישיבת ההוכחות בתיק המזונות ותיקי הקטינים, במסגרת ישיבת ההוכחות נחקרו שני הצדדים על תצהיריהם.
28. ביום 30.1.22 הוגשו סיכומי האישה בתיק המזונות ותיקי הקטינים, וביום 27.3.22 הוגשו סיכומי האישה.
29. ביום 9.6.22 הליך התיאום הורי הופסק לבקשת אחד הצדדים, וביום 22.6.22 הוריתי על הפסקת התיאום ההורי.
30. ביום 23.8.22 הגישה האישה בקשה לצו הגנה כנגד האישה (ה"ט 50063-08-22), הטלתי צו זמני וקבעתי דיון במעמד הצדדים. ביום 29.8.22 הגיעו הצדדים להסכמות שקיבלו תוקף של פסק דין, ועל כן בוטל הדיון שנקבע.

התיקים הרכושיים של הצדדים

31. עיקר המחלוקת בתיקים אלה היא על הדירה, האישה טוענת לשיתוף גם ברכב שלטענתה היה בבעלות שני הצדדים.

32. בתיקים אלה, כאשר מופיעה הפניה לסיכומים, ההפניה מתייחסת לסיכומים שהוגשו בתיקים הרכשיים, כאשר יש הפניה לתצהיר, הרי מדובר בתצהיר שהוגש במסגרת התיקים הרכשיים, וכאשר יש הפניה לתמליל, הרי הכוונה לתמליל בתיקים הרכשיים.

עיקר טענות האישה

33. לטענת האישה, היא הייתה שותפה מלאה להליך רכישת הדירה הראשונה מגרושתו של האיש, ותרמה חלקה מעל ומעבר בכל אותה תקופה, כשלאיש נצבר חובות וחייבים שונים בהליך הגירושין, והיא היוותה משענת לאיש מול ההליכים המשפטיים שגרושתו ניהלה כנגדו.

34. לטענתה, במועד הפרידה של האיש מגרושתו, צבר האחרון חובות גבוהים כלפי הגרושה, לרבות בגין מזונותיה, תשלומי כתובה ופיצויים ע"ס 450,000 ₪, וכן שילם לבא כוחו דאז כ-25,000 ₪ בכספים שהיא לוותה עבורו וכ-25,000 ₪ מכספי ברית המילה של בנם א.

35. עוד טענה, כי לאחר שנמכרה הדירה הראשונה, לא נותר לאיש דבר מהמכירה, הדירה נמכרה ב-910,000 ₪, בניכוי משכנתא ע"ס 448,000 ₪, בניכוי 450,000 ₪, בניכוי 25,000 ₪ החובות לאישה, ולכן התשלום לעורך הדין שולם מכספי ברית המילה של א.

36. לטענת האישה, הצדדים התנהלו כיחידה כלכלית אחת וזאת ניתן ללמוד מדבריו של האיש במועד חקירתו הנגדית, כך טענה כי התשלומים לגרושה שולמו יחד, היא נתנה את מלוא הונה העצמי והצדדים נטלו הלוואות לצורך רכישת הדירה שבמחלוקת.

37. לטענתה, לאחר פרידה קצרה, האיש ביקש שיחזרו, הבטיח לשנות דרכיו, כי הם יינשאו כדת וכדין וירכשו בית עם גינה. הדירה שבמחלוקת נרכשה בתמורה ל-1,355,000 ₪ ונלקחה מבנק --- משכנתא ע"ס 810,000 ₪ ששולמה במהלך החיים המשותפים ועד הפרידה. לטענתה, ההפרש בסך 525,000 ₪ שולם יחד מהכנסות הצדדים והלוואות מבנקים וממשפחה. האישה הודתה כי סכום ע"ס 200,000 ₪ שולמו ע"י האיש מהונו העצמי.

38. לטענת האישה, הצדדים נטלו הלוואה מבנק --- ע"ס 180,000 ₪ והחל מחודש 8/2015 שולמו 50 תשלומים חודשיים ע"ס 1,929 ₪ כל אחד וסך הכל שולם 97,450 ₪ בגין הלוואה זו, עוד טענה האישה, כי מידי חודש הוציאה מחשבונה סך של כ-2,000 ₪ שהעבירה לתשלום הלוואה זו ותשלום המשכנתא.

39. האישה טענה, כי המשכנתא שנלקחה מבנק --- שולמה במהלך החיים המשותפים, הצדדים שילמו תשלומי משכנתא משותפים עבור הדירה החל מחודש 2/2017 ועד לחודש 1/2020 בסך הכל 35 תשלומים בסך של כ-4,068 ₪, ובסך הכל 142,380 ₪.

40. עוד טענה האישה, כי הצדדים נטלו הלוואה מבנק --- ע"ס 200,000 ₪ ששולמה במלואה במהלך חייהם המשותפים.
41. לטענת האישה, חלק מהתשלומים שילמה ישירות לאיש, חלק ישירות להוריו, חלק שילמה ישירות לספקים השונים, חלק מחשבונה וכרטיסי האשראי וחלק במזומן. האישה צירפה דפי חשבון בנק וטענה כי ניתן לראות בהם כי העבירה לאיש במזומן או בהעברה בנקאית סך של 31,200 ₪ לכל הפחות (נספח א' לסיכומי האישה) בנוסף צירפה האישה העתק תשלום מים וארנונה של חודש אחד על הדירה הראשונה שנרשמו על שמה (נספח ב' לסיכומי האישה) ומסמך המאשר כי היא והאיש שילמו דמי ועד בית על הדירה הראשונה (נספח ג' לסיכומי האישה).
42. לטענתה, עבור התיווך שנדרש למכירת הדירה הראשונה היא נתנה תשלום במזומן במקום שיק שנמסר למתווך.
43. לעניין הסכם הממון טענה, כי האיש הבהיר לה כי להסכם הממון אין משמעות ביניהם וכי ההסכם נועד לרצות את אמו, בכדי שתחזיר לו כספים שהיא חייבת לו ע"ס 200,000 ₪, והיה ברור כי דירת המגורים נרכשת עבורם ועבור הקטינים.
44. לטענתה, הצדדים התנהלו בקופת משותפת, ובתמיכת שתי המשפחות, לדוגמא הורי האיש נטלו הלוואה ע"ס 25,000 ₪ ביום 4.3.15 ואחיה של האישה העביר לחשבון הבנק של הורי האיש 5,000 ₪ נוספים ביום 24.3.15 ואת 30,000 ₪ העבירו הורי האיש, לאישה ביום 26.3.15. כך טענה, כי כאשר הצדדים מכרו את הדירה הראשונה, הופקד לחשבון הבנק של האיש שיק בגין התמורה ע"ס 91,312 ₪, וביום 31.11.17 העביר האיש סך של 30,000 ₪ להוריו ונותר החוב לאח האישה. להוכחת טענותיה, צרפה האישה העתק דפי חשבון בנק הממחישים פעולות אלה, מסמכים אלה צורפו כנספחים ה' לסיכומי האישה.
45. לטענתה, הדירה נרכשה בזכותה, האיש שיבח אותה על כך וטען בפני אחרים כי הדירה שלהם, והאישה לא נחקרה על עובדות אלה בחקירתה.
46. לטענתה, היא איתרה את הדירה, ניהלה מו"מ מול הקבלן על מחירה, עיצבה את הבית, את המטבח, בחרה ריצוף וקרמיקה, הייתה אחראית לתשלומים השונים ואף שילמה אותם מחשבונה. שילמה לוועד הבית, הזמינה שיפוץ לדירה לרבות החלפת קרמיקה, מטבח וכו', כשחלק מההזמנות שולמו מחשבונה, וחלק באמצעות הלוואות ובני משפחה. לטענתה, היא טיפלה בכל ההליכים ולאיש לא היה מושג בעניין. להוכחת טענותיה, צרפה האישה התכתבויות בינה לבין האיש על הדירה והצורך בשיפוץ, התכתבות עם עו"ד --- לעניין הסכם המכר, התכתבות עם החברה המשכנת, עם חברת "אביבי" בעניין ארונות המטבח והאמבטיה, העתק תכתובות אלה צורף כנספחים ו' עד ט' (כולל) לסיכומי האישה. בנוסף, האישה צירפה את מסמכי המשכנתא ע"ש האיש וטענה כי נושא זה טופל על ידה (נספח י' לסיכומי האישה), וצירפה העתק הזמנת מוצרי חשמל לדירה, עליה רשום מספר הטלפון שלה (נספח י"א).
47. בנוסף, צירפה האישה לסיכומיה טבלה בה פירטה את התשלומים בהם נשאה בגין שדרוגים בדירה, וכך פורט: שתי הלוואות שהועברו מחשבון האישה לחשבון הורי האיש ביום 24.9.15 ע"ס 50,000 ₪ (להוכחת טענתה צרפה האישה העתק דף

חשבון בנק בו מופיע במצטבר סכום זה, מופיע תחת הכותרת: "הקמת הלוואה 15500161067", נספח י"ב לסיכומי האישה); הלוואה שהתובעת העבירה מחשבונה לחשבון האישה ביום 2.5.16 ע"ס 20,000 ₪ (האם צרפה תיעוד של העברת כספים לאיש בתאריך זה כנספח י"ג לסיכומיה); סך של 4,000 ₪ שהאישה העבירה לחשבון האישה ביום 8/10/15 (נספח י"ד לסיכומי האישה מתעד העברת כספים); סך של 10,000 ₪ שאחיה של האישה העביר לחשבון האישה ביום 19.5.16, לטענת האישה עבור חלק מתשלום המטבח (נספח ט"ו לסיכומי האישה); תשלום ע"ס 12,000 ₪ למטבחי אביבי שהאישה העבירה מחשבונה ביום 26.4.17 (תיעוד ההעברה מופיע בנספח ט"ז לסיכומי האישה), תשלום 600 ₪ במזומן למטבחי אביבי ביום 8.9.16 (אסמכתא לתשלום צורפה כנספח י"ז לסיכומי האישה); תשלום לאביבי מיום 10.8.27 ע"ס 2,532 ₪ מכרטיס האשראי של האישה (נספח י"ח לסיכומי האישה); תשלום לאביבי מיום 5.2.18 ע"ס 1,000 ₪ מכרטיס האשראי של האישה (נספח י"ט לסיכומי האישה); תשלום ל"נגב" ע"ס 8,000 ₪ עבור קרמיקה מכרטיס אשראי של הורי האישה (נספח כ' לסיכומי האישה); העברה בנקאית מיום 28.4.17 ע"ס 18,868 ₪ של אחיה של האישה לחשבון הבנק של האישה עבור המטבח (נספח כ"א לסיכומי האישה תומך בביצוע העברה); מכתב מיום 22.11.17 מהגנן שמאשר כי האישה העבירה לו עבור עבודתו 35,200 ₪ במזומן, עיון במסמך מעלה כי האישור ניתן על שמות האישה והאיש (נספח כ"ב לסיכומי האישה); דמי וועד לטענת האישה נתנה היא ע"ס 1,350 ₪, האסמכתאות שצירפה כנספחים כ"ג לא היו קריאות; סורגים לחלונות ששולמו במזומן ע"י האישה ע"ס 9,491 ₪ (צורפה קבלה ע"ש האישה כנספח כ"ד לסיכומי האישה); וכן צרפה אסמכתא על כך כי רכשה מדיח כלים ע"ס 4,500 ₪ (נספח כ"ה לסיכומי האישה).

48. לטענתה, אף אם האיש תרם יותר ברכישת הדירה עצמה, היא גרמה לפרויקט המשותף להיות אפשרי, השקיעה כספים, ונשאה עם האיש בהחזר כספי המשכנתא ששולמה בחיים המשותפים.
49. לטענתה, האיש היה אמון על פרנסת המשפחה, עבד 7 ימים בשבוע שעות ארוכות, השתכר 18,000 ₪ נטו, והיא טיפלה בבית, בקטינים ובאיש.
50. לטענת האישה, האיש ביקש כי תצא מהבית בתמורה ל- 150,000 ₪.
51. לטענת האישה, מעבר לדירת המגורים, רכשו הצדדים במהלך חייהם המשותפים רכב ב"ב"ב" --- מסוג --- שנת --- מ.ר. --- בסך 64,500 ₪ (להלן: "הרכב"), שהיה בשימוש האישה ונרשם ע"ש אם האיש לאור החשש מעיקולים. לטענתה, הכסף נרכש מכספי חסכונותיה בסך 28,000 ₪. לטענתה, האיש מכר רכב זה בתחילת ההליך בסך של 60,000 ₪ ורכש תמורתו [סוג רכב יוקרתי] חדשה ע"ס 100,000 ₪. האישה טענה כי מגיע לה מחצית משווי הרכב במועד הפרידה או לחלופין את 28,000 ₪ ששילמה עבור רכישת הרכב.
52. לטענת האישה, בהתאם להלכה הפסוקה יש להחיל את הלכת השיתוף על דירת המגורים למרות היותה רשומה ע"ש האיש לאור היות הצדדים ידועים בציבור – כעובדה שאיננה במחלוקת. האישה התייחסה לפסיקה בעניין הלכות השיתוף וטענה כי כדי לסתור את החזקה ולהוציא נכסים מסויימים מתחולתה של חזקת השיתוף, נדרשות ראיות כבדות משקל והנטל הוא על הטוען לאי התקיימותה, וכן

טענה כי עצם רישום הדירה ע"ש אחד הצדדים, איננו מועיל לסתירת חזקת השיתוף, עוד צרפה האישה פסיקה לעניין הציפיה הסבירה הקיימת במקרים כאלה כי הדירה תסווג כרכוש משותף.

53. לעניין הסכם הממון טענה האישה כי ההסכם נערך רק כדי לרצות את אמו של האיש, כאשר התנהגות הצדדים מאשרת את השיתוף שנערך בניהם בפועל, לחיזוק טענתה, הפנתה האישה למסרון בו כתב לה האיש בו נכתב: "אין לנו מספר תיק רשות" (נספח ו' לסיכומי האישה).

54. לטענת האישה, סעיף 2 להסכם הממון שכותרתו "כספים שהתקבלו במתנה או בירושה" מתייחסים לנכסים שהיו בבעלותו של אחד הצדדים לפני החתימה על ההסכם, כשסעיף ב' מתייחס לנכסים שיקבל כל צד במתנה או בירושה גם לאחר חתימת ההסכם, לטענתה, הסעיף לא מתייחס לדירת מגורים. עוד טענה, כי בסעיף 3 תחת הכותרת "זכויות בנכסי בן הזוג" אומנם מצוינת הדירה, אך ההסכם מציין כי אין בהסכם לפגוע בקניינו של אחד הצדדים כיום, ועל כן אין בסעיף זה כדי לפגוע בחזקת השיתוף לעניין דירת המגורים, נוכח העובדה כי הדירה טרם נרכשה והסעיף מתייחס לנכסים אשר בבעלות מי מהצדדים במועד עריכת ההסכם.

55. עוד טענה אישה כי סעיף 4 להסכם מתייחס ל"רכישת נכסים לאחר חתימת הסכם זה" ומבהיר כי נכסים אשר ירכוש כל אחד מהצדדים לאחר הסכם זה, בתקופת החיים המשותפים, יהיו שייכים לצד הרוכש בלבד, והדירה שבמחלוקת בניגוד לתנאי הסעיף, נרכשה יחד.

56. לטענת האישה, עצם העובדה כי ההסכם אינו חד משמעי וברור, משקפת את כוונת הצדדים כי ההסכם לא יכבול אותם ברכישת דירת מגורים משותפת להם ולילדים הקטינים, כאשר לאיש אין ילדים מנישואיו הראשונים.

57. עוד טענה, כי בהסכם הממון לא הוחרגו תשלומי המשכנתא, ששולמו בתקופת החיים המשותפים.

עיקר טענות האיש

58. האיש טען כי רכש את הדירה שבמחלוקת בסך 1,355,000 ₪ ומימונה הגיע בעיקרו מכספי מכר הדירה הראשונה שנרכשה בעלות 640,000 ₪ ששולמה בעזרת משכנתא בסך 448,000 ₪ ואת יתרת הכסף קיבל מאמו (האיש צרף אסמכתא להעברה מאמו ע"ס 450,000 ₪ מיום 20.3.16 כנספח א' לסיכומי האיש), לטענתו, את הכסף קיבל מאמו לאחר גירושיו מאשתו הראשונה ועל מנת לרכוש ממנה את חלקה בדירה. לטענתו, מכר את הדירה הראשונה תמורת 910,000 ₪, מתוכם החזיר חצי מהמשכנתא ע"ס 207,000 ₪ וגרר את יתרתה, כך שנותר בידו 703,000 ₪ (הסכם המכר של הדירה הראשונה צורף כנספח ב' לסיכומי האיש)

59. לטענת האיש, בעד הדירה שולמה משכנתא שהוא לקח באופן עצמאי מבנק --- ע"ס 567,000 ₪ ועוד 241,000 ₪ מגרירת חצי משכנתא מהדירה הראשונה, והכסף שנותר ממכירת הדירה הראשונה בסך 703,000 ₪, וסה"כ עמד לרשותו 1,511,000 ₪, והסכום הזה הספיק לרכישת הדירה (להוכחת טענותיו צירף האיש

אישור לקחת משכנתא ע"ס 567,000 ₪, אישור גרירת משכנתא בסך 241,000 ₪, קבלות תשלום לקבלן ע"ס 703,000 ₪, נספח ג' לסיכומיו).

60. עוד טען האיש, כי על מנת להחריג את הדירה משיתוף, טרם רכישתה, חתמו הצדדים על הסכם ממון בפני עורך דין, ההסכם נחתם ביום 1.5.16 במשרדו של עו"ד ונוטריון --- ב---

61. לטענת האיש, הדירה לא נקנתה מהלוואות משותפות, הוא נטל הלוואה לבדו, ואביו ערב להלוואה, ולאישה לא היה כל קשר אליה (האיש צירף כנספח ט' לסיכומיו אסמכתא על תשלום ההלוואות אשר נלקחו טרם נחתם הסכם הממון).

62. האיש דחה את טענות האישה כי שילמה עבור התיווך על מכירת הדירה הראשונה, וטען כי ביום 16.11.17 נפדה שיק לטובת המתווך ע"ס 9,100 ₪ מחשבוננו, וביום למחרת משך מחשבוננו 6,000 ₪ במזומן והוסיף עוד 3,100 ₪ והעביר אותם לידי המתווך, למרות שהמתווך קיבל את כספו במזומן ביום 21.11.17 הפקיד שוב את אותו השיק ולקח את הכסף פעם שניה, דהיינו האב שילם את התיווך פעמיים (האב הפנה לנספח י"א מסיכומיו שם הופיעו אסמכתאות לטענותיו).

63. לטענת האיש הוא רכש לבדו את הרכב מסוג --- בעלות 64,000 ₪, האיש צירף דף חשבון לפיו שילם 60,000 ₪ ביום 19.6.14 (נספח י"ב לסיכומיו).

64. לטענתו, רוב הכספים שהופיעו בטבלה שצרפה האישה לטובת שדרוגים בדירה הוחזרו לה, כך הפנה האיש לנספחים בסיכומיו: נספח י"ג המעיד על העברת סך של 30,000 ₪ מהורי האיש לאישה, נספח י"ד המעיד על העברת סך של 35,000 ₪ לחשבוננו של אחיה של האישה, נספח י"ו (צ"ל נספח ט"ז), המעידים על כך כי הוא נשא בסך 20,000 ₪ מהתשלום לגנן וטען כי את שאר הכסף הביא במזומן לאישה, היא שילמה בו, והגנן לא הסכים לתת קבלה ומסמך י"ז המעיד כי הוא שילם על הסורגים, כאשר המסמך אליו הפנתה האישה היה לטענתו הצעת מחיר בלבד.

דיון והכרעה

65. לאחר בחינת טענות הצדדים והראיות שהובאו על ידם ובחינת גרסתם, עולה כי הצטברות הנסיבות והראיות העובדתיות כפי שהוכחו והמצב המשפטי הקיים בין הצדדים מטים את הכף אל עבר קבלת טענותיו של האיש ודחיית טענותיה של האישה ואפרט.

66. יובהר כי תפקידו של בית המשפט הוא לא לקבוע זכויות נסתרות אשר אחד הצדדים לא הכיר, אלא להכריע בזכויות הצדדים בהתאם למערכת הכלכלית שהם עצמם החילו על עצמם ועל פי הראיות שהובאו על ידם.

הרישום בפנקסי המקרקעין

67. אין מחלוקת כי הזכויות בדירה שבמחלוקת רשומות ע"ש האיש.

68. לפי סעיף 125 לחוק המקרקעין, תשכ"ט-1969 (להלן: "חוק המקרקעין") לרישום בפנקסים לגבי מקרקעין מוסדרים יש חשיבות גבוהה מבחינה קניינית, בסעיף נקבע כי: "רישום בפנקסים לגבי מקרקעין מוסדרים יהווה ראייה חותכת לתוכנו...". חזקה זו באה להגנת טובת הציבור, אשר יוכל להסתמך על הרישום, ולדעת כי הרישום סופי, אמין ומשקף נכונה את הזכויות הרשומות בו. (ע"א 4140/97 חברת האוניברסיטה העברית בירושלים נ' הסתדרות נשים ציוניות הדסה באמריקה, פ"ד נג (3) 49 (1999)).

69. חרף האמור לעיל, אין סעיף 125(א) לחוק המקרקעין מהווה "חזקה חלוטה" אלא עסקינן בחזקה שניתן לקעקע אותה (ראו: ע"א 371/85 פיליפ נ' רוזנברג ואח' פ"ד מב(1) 584 (1988)), אולם הנטל לסתור אותה הוא כבד מאוד (ע"א 2576/03 וינברג נ' האפוטרופוס הכללי לנכסי נפקדים (21.02.2007)).

70. הנטל להוכיח כי הרישום בפנקסי המקרקעין אינו משקף את מצב הזכויות במקרקעין הוא נטל כבד, והוא, כאמור, מוטל על כתפי הצד המבקש לסתור את הרישום. ובמקרה כאן על כתפי האישה הטוענת לבעלות משותפת בדירה הרשומה רק על שם האיש.

האם קיים בין הצדדים הסכם ממון תקף

אישור ההסכם לפי החוק

71. הכותרת של ההסכם היא "הסכם חיים משותפים" אך התרשמתי כי תוכן ההסכם מהווה הסכם ממון לכל דבר וכך אתייחס אליו.
72. הצדדים מעולם לא נישאו, ועל כן הדרך לאישור ההסכם לפי החוק היא אישורו בפני נוטריון, וכך קובע סעיף 2(ג1) לחוק יחסי ממון בין בני זוג, תשל"ג-1973 (להלן: "חוק יחסי ממון"):
- "הסכם ממון שנכרת לפני הנישואין יכול שיאומת בידי נוטריון לפי חוק הנוטריונים, תשל"ו-1976, ובלבד שהנוטריון נוכח שבני הזוג הניצבים בפניו עשו את ההסכם בהסכמה חופשית ובהבינם את משמעותו ותוצאותיו".
73. עיון בהסכם ובאישור הנוטריוני מעלים כי ההסכם אושר כדרישת החוק (נספחים ח' לסיכומי האיש), כאשר באישור הנוטריוני, נכתב ע"י הנוטריון כי ההסכם: "הוקרא בפני בני הזוג/ שקראתי לבני הזוג את ההסכם ולאחר שבני הזוג הצהירו בפני כי עשו את ההסכם בהסכמה חופשית ובהבינם את משמעותו ותוצאותיו ונחה דעתי שהצהרתם אמת. חתמו בנוכחותי על ההסכם מרצונם הטוב והחופשי".
74. התרשמתי כי הסכם הממון אושר כדין.

לא הוגשה תביעה לביטול הסכם הממון

75. האישה לא נקטה בהליך לביטול הסכם הממון ולא טענה לפגמים בכריתתו, גם לאחר שהוגשה תביעת האיש לאכיפת הסכם הממון, ועל כן הסכם זה שריר וקיים

מסמך זה עשוי להכיל שינויים שהוטמעו ע"י מערכת פסקדין

ואיש מהצדדים לא נקט בכל הליך לכל אורך השנים לביטולו. ראו קביעת בית המשפט בתמ"ש (ת"א) 25442-09-12 פלונית נ' אלמוני (24.2.15):

"מאחר ולא ננקט כל הליך לביטול ההסכם אין מקום כלל לדון בטענות האישה לגבי אירועים שקדמו לחתימת ואישור הסכם הגירושין. סבורה התובעת כי יש עילות לביטולו של ההסכם - למעט אירועים שהיו לאחר חתימת ההסכם והקשורים לטענתה לביטול מחמת התנהגות – היה עליה להגיש הליך נפרד כדין. זאת לא עשתה. בנסיבות הללו אין לדלג על המשוכה המשפטית של הסכם גירושין שאושר וקיבל תוקף של פסק דין ולייחס לו משקל אפסי או לנהוג כאילו לא היה".

האם פרשנות הסכם הממון תומכת בעמדה של האישה

76. לטענת האישה שפורטה לעיל, לפי פרשנותו של הסכם הממון ניתן להסיק כי הוא לא מחריג באופן חד משמעי את הדירה, אלא לפי ההסכם, הדירה רק הופיעה בבעלות האיש ביום החתימה על ההסכם, ובשל הקשר הזוגי בין הצדדים והשקעתה בדירה, כיום הדירה בבעלות שניהם. אבחן טענת האישה.

ההלכה בעניין פרשנות חוזה

77. סעיף 25(א) לחוק החוזים (חלק כללי), תשל"ג-1973 (להלן: "חוק החוזים"), מורה כי: "חוזה יפורש לפי אומדת דעתם של הצדדים, כפי שהוא משתמע מתוך החוזה ומנסיבות העניין, ואולם אם אומד דעתם של הצדדים משתמע במפורש מלשון החוזה, יפורש החוזה בהתאם ללשונו".

78. לפי ההלכה כיום, בפרשנות חוזה יש להתחקות אחר אומד דעתם הסובייקטיבי של הצדדים ואחר המטרות, היעדים, הרצונות, והכוונה אשר הצדדים ביקשו במשותף להגשים. רק מקום בו לא ניתן להתחקות אחר אומד דעתם הסובייקטיבי של הצדדים, רשאי בית המשפט לפנות לבחינת התכלית האובייקטיבית של החוזה, היינו - המטרות, האינטרסים, והתכליות שחוזה מהסוג או מהטיפוס של החוזה שנכרת נועד להגשים (ראו בהקשר זה: ע"א 4628/93 מדינת ישראל נ' אפרופים שיכון ויזום (1991) בע"מ, פ"ד מט(2) 265 (1995); דנ"א 2045/05 ארגון מגדלי הירקות – אגודה חקלאית שיתופית בע"מ נ' מדינת ישראל, פ"ד סא(2) 1 (2006) (להלן: "ארגון מגדלי הירקות"); ע"א 898/03 בנק לאומי נ' חזן פד"י נ"ט(3) 266 (2004); רע"א 3961/10 המוסד לביטוח לאומי נ' סהר חברה לתביעות בע"מ בשם חברה לביטוח בע"מ (26.2.12) (להלן: "עניין סהר"); רע"א 6565/11 החברה המרכזית לייצור משקאות קלים בע"מ נ' EMI MUSIC PUBLISHING LTD (22.7.14)).

79. לעניין זה ראו ע"א 554/83 "אתא" חברה לטכסטיל בע"מ נ' עיזבון המנוח זולוטולוב יצחק ז"ל פ"ד מא(1) 282 (1987), שקבע זה מכבר כדלקמן:

"על אומד דעתם של הצדדים לומד השופט, בראש ובראשונה, מתוך החוזה עצמו. אכן, הוראות שונות של החוזה עשויות להשליך אור על המטרה ועל התכלית של ההוראה החוזית, אשר השופט מבקש לפרש. חוזה הוא מסגרת אינטגרטיבית. חלקיו השונים שלובים ושזורים זה בזה. אבריו השונים משפיעים זה על זה. בפרשנות החוזה יש איפוא, מחד גיסא, להשקיף עליו כעל מכלול, תוך ראייתו הכוללת, ומאידך גיסא, לבחון את הקשרים בין ההוראות השונות, תוך מגמה לגבש מהן את אומד דעתם של הצדדים."

80. בארגון מגדלי הירקות נקבע:

"הנה כי כן, לשונו של החוזה הינה כלי הקיבול של אומד דעת הצדדים, ומשכך, היא מהווה ראייה – לעיתים הראייה המרכזית – בדבר כוונתם המשותפת. כאמור לעיל, לא ניתן לייחס לחוזה פרשנות שאינה עולה בקנה אחד עם לשונו. אי לכך, על בית המשפט לבחון הלוך ושוב את לשון החוזה ואת נסיבותיו החיצוניות, ובכפוף לחזקה הניתנת לסתירה כי תכלית החוזה היא זו העולה מלשונו הרגילה של החוזה, לאתר את אומד דעתם של הצדדים..."

81. כיום כדי לנתח חוזה, הבחינה היא פרשנית חד-שלבית, לפיה יש ללמוד על אומד דעת הצדדים לחוזה באמצעות בחינה מקבילה של לשון החוזה ושל הנסיבות החיצוניות לו. בשיטה זו יש ללשון החוזה מקום מרכזי וחשוב בהליך הפרשנות, ולא ניתן לייחס לחוזה פרשנות שאינה מתיישבת עם לשונו, בנוסף, קיימת חזקה לפיה פרשנות החוזה היא זו התואמת את המשמעות הפשוטה, הרגילה והטבעית של הכתוב (ראו בהקשר זה את עניין סהר).

מהכלל אל הפרט

82. לא אוכל לקבל טענתה של האישה. התרשמתי כי ההסכם בין הצדדים הינו חד משמעי, ואינו דורש מלאכת פרשנות.

83. בסעיף 3 להסכם שכותרתו "זכויות בנכסי בן הזוג" נכתב:

"מוסכם בין הצדדים, כי אין בהסכם זה, או בעובדה שהצדדים חיים חיי משפחה משותפים כמו גם לאחר חתימת הסכם זה ואישורו על ידי נוטריון וכמו גם לאחר שיינשאו הצדדים באם יבחרו להינשא, כדי לפגוע בקניינם של כל אחד מהם או להקנות לכל אחד מהם זכויות (או חובות) בנכסי השני. למען הזהירות בלבד, יפורט הרכוש השייך לכל אחד מהצדדים כיום על פי הפירוט הבא:

. רכוש וחובות של ע.ס.:

. הדירה שבמחלוקת אשר תירכש על ידו... (ההדגשה במקור- ג.ס.ב).

. [הדירה הראשונה] ...

84. בין הרכוש של האיש פורט חשבון הבנק שלו, קופות הגמל והפנסיה, והלוואה שניתנה לאיש מאמו ע"ס 720,000 ₪, הלוואה ע"ס 170,000 ₪ שנטל האיש מבנק ---, וכל נכס אחר הרשום על שמו.

85. רכוש האישה שפורט בסעיף 3.2 היה רק חשבון הבנק שבבעלותה.

86. סעיף 4 להסכם שכותרתו "רכישת נכסים לאחר חתימת הסכם זה" קובע:

"א. נכסים אשר ירכוש כל אחד מהצדדים לאחר הסכם זה, בתקופת החיים המשותפים כמו גם בתקופת היות הצדדים נשואים, ככל שיינשאו בעתיד, יהיו שייכים לצד הרוכש בלבד".

87. סעיף 7 להסכם שכותרתו "בית מגורים" קובע:

"א. באם ירכוש מי מהצדדים בעתיד דירה או בית, מסכימים הצדדים כי אותה דירה/בית תירשם בטאבו/ברמ"י/בחברה המשכנת על שם הצד הרוכש ותהא בבעלות הרוכש ושייכת אך לצד הרוכש ואשר על שמו נרשמו הדירה/הבית בלבד ולצד האחר לא תהא כל זכות באותה דירה/בית ולא תישמע כל טענה בעניין זה..."

מסמך זה עשוי להכיל שינויים שהוטמעו ע"י מערכת פסקדין

88. הצדדים חתמו על הסכם לפיו כל אחד נשאר עם רכושו שלו באופן כללי, והאיש באופן ספציפי בחר לציין את הדירה כרכושו הבלעדי, וציין ב"רחל בתך הקטנה" שהדירה עתידה להירכש. התרשמתי כי נוסח ההסכם הינו ברור, וכוונת הצדדים, לפי ההסכם, ולפי התנהלותם בפועל, הינה כי הדירה שבמחלוקת היא בבעלות האיש ורשומה כיום רק על שמו. חיזוק לעמדתי זו אני מוצאת מכך שהצדדים התנהלו בחשבונות נפרדים והאישה השתמשה בחוזה השכירות שנכרת עם האיש בהקשר הדירה שבמחלוקת לצורך קבלת סיוע במדורה ממשרד השיכון כפי שיפורט להלן או לכל הפחות טענה כי אין בבעלותה דירה לצורך קבלת הסיוע שקיבלה.

89. יודגש כי מועד חתימת ההסכם – יום לפני רכישת הדירה שבמחלוקת – מדגיש כי כל מהות ההסכם מתייחס לדירה שבמחלוקת, כך שברי כי הצדדים תכננו להחיל על הדירה שבמחלוקת את ההסכמות המופיעות בהסכם.

האם מדובר בהסכם למראית עין?

90. האישה לא הצליחה להוכיח כי ההסכם נחתם למראית עין על מנת לרצות את אמו של האיש, לא הביאה את אם האיש להיחקר על כך, ולא הביאה תכתובת בינה לבין האיש התומכת בעמדתה, בנוסף, לא מצאתי בהתנהלותם בפועל של הצדדים כהתנהלות התומכת בכך כי היה ביניהם שיתוף (כפי שנראה בהמשך פסק דין זה).

91. התרשמתי כי האיש עמד מאחורי החתימה על ההסכם והבהיר זאת לאישה, "מה זה קשור? יש הסכם ממון, לכן עשיתי הסכם ממון. לא נתתי לה שניה הזדמנות לדרוש את הבית ועדיין היא דורשת... מהיום הראשון. מהיום הראשון הבהרתי לה שאין שותפות. אני עברתי טראומה עם האישה הראשונה שלי... ולראייה התגרשתי וממש אחרי השיא החתמתי אותה על הסכם ממון" (עמ' 9, ש' 5-9 לתמליל), עוד טען האיש "פעם אחת נופלים, לא פעמיים" (עמ' 23, ש' 28-32 לתמליל). האיש התייחס לכך שבגירושיו מאשתו הראשונה נאלץ לחלוק עימה בדירה שרכש לבדו, ולכן עמד על חתימת הסכם הממון.

92. בפועל הצדדים התנהלו בחשבונות נפרדים וכאשר הצדדים נפרדו לתקופה, נחתם ביניהם הסכם שכירות על הדירה, והאישה השתמשה בהסכם זה וקיבלה כספים ממשרד השיכון כאם חד הורית ויובהר כי נוכח העובדה כי הצדדים התנהלו בחשבונות נפרדים – היא זאת שנהנתה מכניסת כספים אלה לחשבון (נספחים ו' לסיכומי האיש הם העתק דפי חשבון הבנק של האישה, מהם עולה כי מחודש 9/2015 ועד לחודש 3/12/18 קיבלה לחשבונה סך חודשי של 1,104 ₪ כספי סיוע ממשרד השיכון, וכן העתק הסכם השכירות בין האיש לאישה שנחתם ביום 1.11.17 לפיו עלות השכירות החודשית היא 3,500 ₪).

93. בנוסף, התרשמתי מתכתובת הצדדים כי האישה ידעה כי הדירה היא רכושו של האיש גם ביחסים ביניהם. האיש צירף כנספחים ו' לסיכומי תכתובת בינו לבין האישה לפיה האישה לא נותנת לו להיכנס לדירה ומתייחסת אליו כמסיג גבול בגלל חוזה השכירות, בתכתובת בין הצדדים האישה כותבת לאיש כי יש הסכם לפיו היא לא משלמת שכירות והוא לא משלם מזונות (מתייחסת להסכם שכירות אחר), דהיינו לפי תכתובת בין הצדדים עצמם ברור כי הדירה היא של האיש בלבד.

94. לעניין זה מתאימים דברי כב' בית המשפט העליון בבע"מ 1381/14 פלונית נ' פלוני (16.3.14) שקבע: "...בנסיבות ענייננו, בהן הצדדים נהגו בפועל על פי ההסכם (והמבקשת הפיקה הימנו הנאה), חל לכאורה השתק בגדרי תום לב, ואף השתק שיפוטי, נוכח נסיבות כריתתו ואישורו של ההסכם". במקרה זה האישה נהנתה במשך שנים מסיוע בדיוור בשל טענתה כי אין ברשותה דירה בבעלותה והעבירה למשרד השיכון העתק מחוזה השכירות על הדירה במחלוקת שערך איתה האיש, על כן, אף אם מדובר בהסכם למראית עין (מה שיובהר כי לא כך התרשמתי), אין בכך בכדי להצדיק את ביטולו של ההסכם, או התעלמות מסעיפיו, בשל שיקולי מדיניות משפטית ושימוש לרעה בהליכי בית משפט (ראו: תמ"ש (אשדוד) -28247-02-14 א.פ.נ' ס.פ. (4.6.19)). בנוסף, ראו בהקשר זה גם את דברי כב' השופט ג'וסי בתמ"ש (נצרת) 5052/00 א.נ. נ' א.ר.נ. (19.8.08), אשר קבע כדלקמן:

"תקנת הציבור ומדיניות משפטית מחייבות במקרה שלנו דחיית התביעה שכן אין לאפשר לתובע להינות מפרי חטאו ויש לשלול זכות תביעתו ולמנוע ממנו לטעון לפיקטיביות הסכם הגירושין גם מכח הכלל הקובע כי "מעילה בת עוולה לא תצמח תביעה"...הושטת סעד לתובע שלפנינו יש בה משום עידוד עריכת הסכמים פיקטיביים ושימוש לרעה בהליכי משפט על מנת להכשיל נושים. יתר על כן, קבלת התביעה הופכת את בית המשפט לשותף מלא בהכשילם נושים, לשותף למעשה עוולה ולכלי שרת בידי מתדיינים דוגמת התובע".

95. לעניין הסכם השכירות טענה האישה כי הסכם השכירות נחתם לאחר שנת 2019, לאחר אירוע אלימות של האיש כלפי האישה, לאחר שנפרדו, כאשר לאור מעגל האלימות בו הייתה, הסכימה לחתום על כל דבר. לטענתה, האיש לחץ כי תחתום על ההסכם כי הוא ביקש להימנע מלשלם לה מזונות. לאחר שהאיש צירף את הסכם השכירות משנת 2017 לסיכומיו, טענה האישה בסיכומי תגובתה כי היא איננה חתומה על הסכם השכירות משנת 2017, בכותרת חסרים פרטים, בפועל לא הועברו דמי שכירות.

96. לא אוכל לקבל טענותיה של האישה. לפי דפי חשבון הבנק שלה, היא קיבלה סיוע במדור, ברי כי על מנת לקבל את הסיוע במדור, היה עליה להציג חוזה שכירות, ונראה כי החוזה בו השתמשה היה החוזה משנת 2017 או חוזה דומה. גם אם בפועל האישה לא שילמה לאיש שכירות ולכן האיש לא שילם לה מזונות, אין בכך כדי לשנות ממסקנתי והיא – כי לצדדים לאורך השנים היה ברור כי הדירה היא בבעלותו של האיש באופן בלעדי.

97. בנוסף, בתכתובת בין הצדדים כאשר ביקשה האישה להשאיר את האיש מחוץ לדירה, היא כתבה לו בהודעת וואטסאפ "יש לי חוזה שכירות ואת (הכוונה ל"אתה", ג.ס.ב.) משיג גבול לידיעתך" (העתק שיחת ה וואטסאפ צורף בסוף נספח ו' לסיכומי האיש).

98. נוכח האמור לעיל, אף אם היה בין הצדדים הסכם ממון למראית עין בלבד (וכלל לא התרשמתי כי כך היה), זה לא המקום לבטלו.

ביטול הסכם הממון בשל כפיה שהופעלה על האישה על מנת שתחתום

99. האישה פירטה ארוכות בכתבי טענותיה על כך כי חיה עם האיש במערכת יחסים אלימה, שהובילה לפציעותיה ובאחד המקרים גם להפלה שעברה. האישה לא

טענה באופן מפורש כי הופעל עליה לחץ ואיומים על מנת שתחתום, ואולם רושם לטענה זו עולה מניסוח כתבי הטענות.

100. הוראות סעיף 17 לחוק החוזים (חלק כללי), התשל"ג-1973 קובעות לאמור:

"מי שהתקשר בחוזה עקב כפיה שכפה עליו הצד שכנגד או אחר מטעמו, בכוח או באיום, רשאי לבטל את החוזה".

101. התרשמתי כי לא ניתן להקל ראש בתחושותיה של האישה ובטענתה כי חיה במערכת יחסים אלימה וספגה מנחת זרועו של האיש. יחד עם זאת, הצדדים נותרו במערכת יחסים מספר שנים לאחר שנחתם ההסכם ממון, ולא נראה כי האיש איים על האישה כי תחתום עליו. כאשר עצם העובדה כי האישה לא רצתה שהאיש יעזוב אותה, וההסכם גרם לכך כי יישאר איתה, איננה סיבה לפסול את ההסכם, בנוסף, נקבע, כי גם אם בהסכם יש תנאי מקפח, אין זו סיבה לפסול את ההסכם כאשר אושר כדין (ראו בהקשר זה: ע"א 1242/04 רלמ; ש. גמליאל חברה לבנין ופיתוח בע"מ נ' ש. ארצי חברה להשקעות בע"מ (11.9.06))

שינוי/ביטול הסכם הממון בהתנהגות

102. לטענת האישה, גם במקרה בו נחתם הסכם הממון, הרי שנוכח השקעותיה הרבות בדירה שתוארו לעיל, הרי שבפועל הצדדים נהגו בדירה כמשותפת לכל דבר, לפי התנהגותם.

103. סעיף 1 לחוק יחסי ממון קובע: "הסכם בין בני זוג המסדיר יחסי ממון שביניהם (להלן – הסכם ממון), ושינוי של הסכם כזה, יהיו בכתב". סעיף 2 לחוק יחסי ממון קובע: "הסכם ממון טעון אישור בית המשפט לענייני משפחה (להלן – בית המשפט) או בית הדין הדתי שלו סמכות השיפוט בענייני נישואין וגירושין של בני הזוג (להלן – בית הדין), וכן טעון שינוי של הסכם כזה אישור כאמור". בסעיף 2(ג) נכתב, כאמור, כי טרם נישואין, הסכם יכול להיות מאושר גם ע"י נוטריון. נוכח האמור לעיל, ניתן להסיק כי שינוי הסכם ממון צריך להיעשות בכתב בבית משפט או אצל הנוטריון. (ראו בהקשר זה גם תמ"ש (ת"א) 29882/09 ר.ג. נ' י.ג. (8.09.2011)).

104. הפסיקה התייחסה אל דרישת הכתב שבסעיף 1 לחוק יחסי ממון כדרישה מהותית ולא רק צורנית, ראה בעניין זה ע"א 419/84 טוכמינץ נ' כרמל (טוכמינץ) פ"ד ל"ט (1) 287 (1985); ע"א 486/87 אבידור נ' אבידור פ"ד מ"ב (3) 499 (1988).

105. בהקשר טענתה הזו של האישה, אפנה לתמ"ש (ת"א) 37302-02-10 א. נ' ג. (3.5.2012) שקבע: "המדיניות המשפטית הראויה היא להעניק וודאות להסכם הממון כך שיהיה ברור ששינוי צריך להיעשות בכתב ובאישור בית המשפט. אם בית המשפט ייתן יד לשינוי הסכם ממון בהתנהגות, יביא הדבר לחוסר ודאות מוחלט, באשר כל צד יוכל לתקוף את הסכם הממון ולטעון כי הוא שונה בהתנהגות ובכך תסוכל מטרת הסכם הממון שנועד להבטיח יציבות, ביטחון וודאות לשני הצדדים, אודות אופי המשטר הרכושי שחל עליהם". ראו גם תמ"ש (ת"א) 28400-03-15 פלונית נ' אלמונים (19.06.16).

106. יחד עם זאת, אכן יש פסיקות הגורסות ביטול על ידי התנהגות, היינו ביטול מכללא, אך אלה צומצמו למקרים נדירים ומיוחדים, כך חיים משותפים של 16 שנה לאחר אישור הסכם הממון, (ראה תמ"ש (נצרת) 43431-11-11 ר.ח.נ' ע.ח. (29.1.13) ותמ"ש (קרית גת) 29180-02-15 פלונית נ' אלמוני (25.12.16).

107. יוזכר כי במקרה זה הצדדים כלל לא נישאו, ועל כן חוק יחסי ממון כלל לא חל עליהם בצורה אוטומטית. במקרה זה, הצדדים בחרו באופן מפורש לחתום על הסכם ממון שקביעותיו שונות מהקבוע בחוק יחסי ממון, ולא להינשא, ועל כן, בנסיבות אלה, נטל ההוכחה – כי הייתה בין הצדדים כוונת שיתוף על דירת המגורים הרשומה על שם האיש – הוא נטל גבוה המוטל על כתפי האישה.

108. יחד עם זאת, למעלה מהצורך, אבחן בפסק דין זה, האם הצדדים בהתנהלותם שינו את הסכם הממון, והאם האישה הוכיחה כי הייתה בין הצדדים כוונת שיתוף על הדירה שבמחלוקת.

האם התקיים שיתוף ספציפי בין הצדדים על הדירה שבמחלוקת שניתן להסיק מהתנהלותם בפועל?

109. הדירה שבמחלוקת נרכשה במהלך החיים המשותפים הזוגיים של הצדדים, אולם לאחר שנחתם בין הצדדים הסכם ממון מחייב.

110. בפסיקת בית המשפט העליון נקבע, כי ניתן להוכיח כוונת שיתוף ספציפית גם ב"נכס חיצוני" (דהיינו בנכס שהתקבל טרם נישאו הצדדים או בירושה במהלך הנישואין) וזאת מכוח הדין הכללי – דיני החוזים, דיני הקניין, דיני הנאמנות וכיו"ב – כאשר נטל ההוכחה מוטל על הטוען לכוונת השיתוף ב"נכס החיצוני" וכאשר כל מקרה נבחן על פי נסיבותיו (ראו: ע"א 1915/91 יעקובי נ' יעקובי, פ"ד מט(3) 529 (1995) ("עניין יעקובי"), רע"א 8672/00 אבו רומי נ' אבו רומי, פ"ד נו(6) 175 (2002) ("עניין אבו רומי"), ע"א 7687/04 ששון נ' ששון, פ"ד נט(5) 596, 614 (2005)).

111. יובהר, כי במקרה זה, נוכח העובדה כי חוק יחסי ממון לא חל על הצדדים, ובשל הסכם הממון שנחתם ביניהם, כל הנכסים של הצדדים הם בעצם "נכס חיצוני", ועל כן, על מנת שטענתה של האישה תתקבל, עליה להוכיח כי חרף קיומו של הסכם הממון, כוונת הצדדים, כך בפועל לפי התנהלותם, הייתה כי הנכס יהא משותף לשניהם.

112. נוכח רישום הנכס על שם האיש, ונוכח חתימת האישה על הסכם הממון התרשמתי כי מדובר בנטל כבד.

113. בפסיקה הרבה הקיימת בעניין הוכחת כוונת שיתוף בנכס, מקבלת טענת השיתוף הספציפי בדירת מגורים בה מתגוררים בני הזוג יחס מיוחד.

114. נקודת המוצא במקרה רגיל, בו לא נחתם בין הצדדים הסכם ממון, היא כי בית המשפט יורה על שיתוף בנכסים מקום בו הוכחה כוונת שיתוף בראיה פוזיטיבית של ממש. (ראו: ע"א 686/85 מערבי נ' מערבי, פ"ד מ(2) 631 (1986)) כך, שומה על בית המשפט לתור אחר הכוונה האמיתית של בני הזוג. כלומר, האם הוכחה הסכמה אמיתית בין בני הזוג לשיתוף במהלך חייהם, שאז ניתן לקבוע שיתוף גם

על בית המגורים, שאינו רשום על שם שני בני הזוג מסיבות כאלו ואחרות. (ראו: ע"מ (חיפה) 316/05 פלוני נ' פלונית (22.2.07)).

115. בבחינת שיתוף ב"בית מגורים", הושם בפסיקה דגש על אופיו הייחודי של בית המגורים כנכס משפחתי מובהק וכנכס המשמעותי ביותר של בני הזוג, כך שיש להקל עם בן הזוג הטוען לשיתוף בו. יחד עם זאת, נקבע שלא די בקיומו של חיי נישואין, אף אם הם ממושכים, כדי לקבוע שהייתה כוונה לשיתוף בבית מגורים שהינו "נכס חיצוני", כך, נקבע כי בסופו של יום מדובר בהכרעה תלויה נסיבות קונקרטיות (ראו: בע"מ 5939/04 פלוני נ' פלונית, פ"ד נט(1) 665 (2004) (להלן: "בע"מ 5939/04 שלעיל"); בע"מ 10734/06 פלוני נ' פלונית (14.3.07); בע"מ (י-ם) 818/05 פלונית נ' פלוני (8.5.06) וכן ראו מאמרו של המלומד שחר ליפשיץ "יחסי משפחה וממון: אתגרים ומשימות בעקבות תיקון 4 לחוק יחסי ממון" חוקים א 227, 261-264 (2009) (להלן: "מאמרו של ליפשיץ").

בעניין אבו רומי נפסק בהקשר זה:

"לא די בעצם קיומם של חיי נישואין משותפים, אף שהיו ממושכים, כדי לקבוע שיתוף בדירת מגורים מכוח דין כללי. שאם תאמר כן, נמצאת מכניס בדלת אחורית את חזקת השיתוף, שלשיטתי איננה חלה במקביל לחוק יחסי ממון.

...

על מנת שתוקנינה זכויות בדירת מגורים הרשומה על שם בן הזוג האחד לבן הזוג האחר, על האחרון להראות נסיבות עובדתיות, נוסף על עצם קיום הנישואין, שמהן ניתן להסיק – מכוח הדין הכללי – הקניית זכויות בדירת המגורים".

116. כך בבע"מ 1398/11 אלמונית נ' אלמוני (26.12.12) ("בע"מ 1398/11 דלעיל") נקבע כי:

"במרבית המקרים בהם קיבלו בתי המשפט את טענת השיתוף, הוכח כי בוצעו השקעות כספיות בנכס מצידו של בן הזוג הטוען לשיתוף והשקעות אלה היוו "דבר מה נוסף" המעיד על כוונת השיתוף".

117. בנוסף, כידוע, "טמיעתו ברכוש המשותף של נכס שנפל לאחד מבני-הזוג ממקור חיצוני – אף אם מדובר בטמיעה רעיונית ומעשית, ולא דווקא בטמיעה פיזית או פורמאלית – עשויה להעיד על הסכמה משתמעת בין בני-הזוג לשיתוף בן-הזוג האחר גם בנכס זה. אך התשובה לשאלה כלום הנכס החיצוני אמנם נטמע ברכוש המשותף, חייבת להיגזר מבחינת נסיבותיו הקונקרטיות של המקרה הנתון." (ראו ע"א 4151/99 בריל נ' דב בריל, פ"ד נה(4) 709 (2001)). מכאן, יש לבחון האם הקפידו הצדדים על הפרדה רכושית בין הזכויות שלהם.

118. נקבע בפסיקה, כי עת נדרש בית המשפט לבחינת השיתוף בין בני הזוג, נבחנים בין היתר איכות חיי הנישואין, היינו, קיומם של יחסי נישואין תקינים והרמוניים, משך תקופת הנישואין, האם אלה נישואין ראשונים או שניים, טיב הנכס, מקור הנכס וההשקעות שבוצעו בו על ידי שני הצדדים ונסיבות וראיות מהן ניתן להסיק על כוונה או השערה לשיתוף בנכס חיצוני (ראו לעניין זה: תמ"ש (קריות) 46279-03 א.ב. נ' א.ו.ב (27.6.21)).

119. בהתאם לפסיקה, הלכת השיתוף עשויה לחול גם על בני זוג החיים כידועים
בציבור. ראו בהקשר זה ע"א 4385/91 סלם נ' כרמי, פ"ד נא(1) (1997) בו נפסק:

"התנאים לתחולתה של הלכת השיתוף בנכסים בין בני-זוג הם קיום אורח חיים תקין ביניהם ומאמץ משותף של שניהם ברכישת הנכסים או, למצער, בנייהול משק הבית המשותף ובגידול הילדים. ובהתקיים תנאים אלה עשויה הלכת השיתוף לחול גם על בני-זוג החיים יחדיו ללא נישואים (ע"א 52/80 שחר נ' פרידמן (להלן – פרשת שחר נ' פרידמן [1]); וע"א 749/82 מוסטון נ' וידרמן ואח' וערעור שנגד [2]). ברם, העובדה שבני-זוג מקיימים חיי צוותא בלי למסד את הקשר שביניהם באקט פורמאלי של נישואין (ובייחוד כשהם נוהגים כך מתוך בחירה ולא בשל היותם מנועים מלהינשא) אינה חסרת משמעות. לעתים עשויה עובדה זו להעיד על ארעיות הקשר שבין בני-הזוג או על היותו קשר בלתי מחייב, ובכך לשלול כוונת שיתוף בנכסים. בפרשת שחר נ' פרידמן [1] עמד השופט ברק על שני פניו של הכלל המחיל את הלכת השיתוף על בני-זוג ידועים בציבור:

"...בסיסה המשפטית של הלכת השיתוף הוא בהסכם משתמע בין הצדדים ולא בעצם אקט הנישואין. כשם שהנישואין אינם תנאי מספיק, כך גם אין הם תנאי הכרחי, שכן גמירת דעתם של בני זוג לשיתוף יכול שתשתכלל מאורח חייהם המשותף כידועים בציבור..."

...

עם זאת, עצם העובדה, כי החיים המשותפים אינם מעוגנים באקט פורמאלי של נישואין, עשויה להיות בעלת משמעות. יש בה כדי להצביע, בנסיבות מתאימות, על ארעיות הקשר שבין בני הזוג ועל העדר גמירת דעת באשר לשיתוף בזכויות. מטבע הדברים, שאין לקבוע בעניין זה כל מסמרות, והכול תלוי בנסיבות העניין. לא הרי בני-זוג, החיים כידועים בציבור חרף רצונם להינשא, והדבר נמנע מהם בשל הדין האישי, כהרי בני-זוג, שחיים כידועים בציבור, מכיוון שהם רוצים 'לנסות' זה את זה אם יוכלו להתמיד בקשר אמיץ ביניהם. על-כן, ייתכנו מצבים, שבהם עם תחילת החיים המשותפים כידועים בציבור לא יחול שיתוף נכסים בין בני הזוג, אך עם עבור זמן מסוים ועם התייצבות הקשר האישי בין בני הזוג, יחל גם שיתוף נכסים ביניהם, והוא ישתרע, על-פי גמירת דעתם, לא רק על נכסים חדשים שירכשו אלא גם על אותם נכסים שנרכשו בעבר, בטרם התייצבותו של אותו קשר. אף בעניין זה אין לקבוע מסמרות, שכן הכול תלוי בנסיבות החיים המשותפים כידועים בציבור..." (שם, בעמ' 448-449).

אך קיום חיי צוותא ללא נישואים עשוי להיות בעל משמעות לא רק לעניין עצם תחולתה של הלכת השיתוף על בני-זוג ידועים בציבור, אלא גם (ואולי אף בעיקר) לעניין היקף תחולתה של הלכת השיתוף על בני-זוג כאלה. כלפי מה אמורים הדברים? כלפי היקף השיתוף הנלמד מעצם התקיימות התנאים שבכוחם, ככלל, להקים חזקת שיתוף. אין צריך לומר, כי הייתה זו הלכת השיתוף שלימים העמידה את חזקת השיתוף (ע"א 1915/91, 2084, 3208 א' יעקובי נ' ע' יעקובי ואח'; ע' יעקובי ואח' נ' א' יעקובי; משה קנובלר נ' מזל קנובלר [3], בעמ' 629), שהראשונה מורה את הדין המהותי והשנייה מספקת אמת-מידה ראייתית להחלתו. בלשון השגורה לא תמיד מקפידים להבחין בין השניים, ולא בכדי, שכן ברוב המקרים, בהתקיים התנאים לתחולתה של חזקת השיתוף, ובהיעדר ראיה לסתור, המסקנה הנלמדת היא שבין בני-הזוג מתקיים שיתוף בנכסים. אכן, יש שתובא ראיה לסתור את תחולת החזקה רק ביחס לנכס מסוים או רק ביחס לנכסים מסוג מסוים, ואולם צמצום גדרו של השיתוף נלמד תמיד מן הראיות המובאות לסתירתה של החזקה.

כלל זה, היפה לבירור גדר השיתוף החל על בני-זוג נשואים, אין כוחו יפה (ולמצער, לא תמיד כוחו יפה) לבירור גדר השיתוף בין בני-זוג ידועים בציבור. ואכן, הכלל הוא כי הנטל הרובץ על ידוע בציבור, הטוען לזכות לשיתוף בנכסי בן-זוגו, הוא כבד יותר מן הנטל הרובץ בנסיבות דומות על בן-זוג נשוי. כדברי השופט ברק בפרשת שחר נ' פרידמן [1], בעמ' 458:

מסמך זה עשוי להכיל שינויים שהוטמעו ע"י מערכת פסקדין

"ההבדל בין זוג נשוי לבין זוג הידוע בציבור כנשוי הוא, לצורך הנושא שלפנינו, רק בכך, שרובץ נטל הוכחה כבד יותר על מי שמנסה להוכיח את כוונת השיתוף בנכסים של הזוג הידוע בציבור".

120. בבע"מ 1398/11 דלעיל, הציע כב' השופט עמית רשימת פרמטרים הנדרשים לבחינת "דבר מה נוסף", שהושארו בצריך עיון בחוות הדעת המחייבת של כב' השופט דנציגר (פסק הדין התייחס לבני זוג נשואים ועל כן, יש להתאים את פרמטרים אלו למקרה שלפנינו, והנטל להוכיחם גבוה יותר).

"לטעמי, לצורך משקלו של אותו "דבר מה נוסף" הנדרש להוכחת כוונת שיתוף ספציפי יש להקל לגבי דירת המגורים לעומת נכסים אחרים שהובאו לנישואין על ידי אחד מבני הזוג.

מבלי לקבוע מסמרות, אציין להלן מספר פרמטרים אשר יש להביא בחשבון בדוננו בשאלה אם להכיר בשיתוף ספציפי בדירת המגורים:

(-) האם הדירה הובאה על ידי אחד מבני הזוג לנישואין (כמו במקרה דנן) או נרכשה על ידי אחד מבני הזוג לאחר הנישואין.

(-) האם הדירה נתקבלה בתקופת הנישואין מכוח ירושה או מתנה, שאז נדרשת לטעמי מידה גדולה יותר של הוכחה. הדבר נכון במיוחד לגבי דירה שנתקבלה במתנה במהלך תקופת הנישואין, מן הטעם שיש ליתן משקל לכך שנותן המתנה בחר להעניקה רק לאחד מבני הזוג ולכך שבן הזוג השני הסכים, גם אם בשתיקה, כי הדירה שנתקבלה במתנה תירשם רק על שם בן הזוג מקבל המתנה.

(-) האם גם לבן הזוג השני יש דירת מגורים או נכס חיצוני אחר שהביא עמו לנישואיו ואשר נותר רשום על שמו.

(-) אורך התקופה בה הדירה הייתה רשומה על שם אחד מבני הזוג ומספר השנים בהם התגוררו בני הזוג בדירה (ככל שהתקופה קצרה יותר נדרשת מידה רבה יותר של הוכחה לשיתוף בדירה).

(-) אורך חיי הנישואין עד לקרע או עד לגירושין (ככל שתקופת הנישואין קצרה יותר נדרשת מידה רבה יותר של הוכחה לשיתוף בדירה).

(-) האם ניטלה הלוואה בגינה נרשם משכון/משכנתא על הדירה, ואשר שולמה לאורך השנים על ידי בני הזוג במשותף.

(-) שיפוץ מסיבי או תוספת בניה מהותית שמומנה על ידי שני בני הזוג.

(-) התנהגות הצדדים - אווירה כללית של שיתוף ושל מאמץ משותף.

(-) נסיבות ספציפיות נוספות כגון יצירת מצג בפני בן הזוג השני.

מובן כי הפרמטרים המנויים לעיל - ואשר חלקם "מושך" לכיוונים מנוגדים - אינם רשימה סגורה, וכל מקרה יידון לגופו."

דין והכרעה

האם הוכחה כוונת שיתוף או כוונת שיתוף ספציפי

121. לא מצאתי לקבל את טענת האישה כי בין הצדדים התקיים שיתוף כללי או שיתוף ספציפי בזכויות בדירה שבמחלוקת.

122. לא אוכל לקבל טענתה של האישה כי כדי לסתור את חזקת השיתוף, ולהוציא נכסים מסוימים מתחולתה של חזקת השיתוף, הנטל הוא על הטוען לאי התקיימותה (במקרה זה על האיש) וזאת בשל העובדה כי הצדדים כלל לא נישאו ובין הצדדים קיים הסכם ממון מאושר כדרישת חוק יחסי ממון, והאישה לא ביקשה ולא הוכיחה סיבות לביטולו. הנטל להוכחת שיתוף בדירה מוטל על כתפי האישה והנטל, כפי שתואר לעיל, כבד, והיא לא הרימה אותו.

123. הצדדים חיו ביחד כ-7 שנים, במהלכם נולדו ילדיהם המשותפים, לטענת האישה מכוח היותה ידועה בציבור של האיש, ומתוקף כך כי הייתה ביניהם כוונת שיתוף בדירה, מגיעות לה הזכויות במחצית הדירה. האישה ביקשה להוכיח טענותיה בהסתמך על הוצאות שהוציאה, לטענתה, בהקשר הדירה שבמחלוקת וכן עוד טרם נרכשה, על התכתובות שניהלה עם בעלי מקצוע, על כך שהיא הזמינה מוצרי חשמל לדירה, שילמה עבור המטבח, שילמה עבור סורגים, ובכך שלדעתה בתכתובת בין הצדדים הודה האיש כי הדירה היא "שלהם".

124. הצדדים הכירו בשנת--- והיו בקשר, לא רצוף, עד שנת ---, לא ברור מתי במהלך התקופה התגוררו ביחד והגדירו את הקשר כקשר מחייב, כאשר חלק מהזמן היו הצדדים פרודים. יודגש כי הסכם הממון נחתם ואושר ע"י הנוטריון בשנת ---, כשלוש שנים לפני תום מערכת היחסים הזוגית. הדירה שבמחלוקת נרכשה בשנת 2016, והצדדים התגוררו בה פחות משנתיים שאותן הגדירה האישה: "היה שם הרבה, בשנתיים האלה היו המון, המון מקרים של אלימות. הרבה פעמים הוא היה גר אצל אמא שלו, הרבה פעמים היו חיכוכים בינינו" (עמ' 46, ש' 10-12 לתמליל).

125. בנסיבות אלה, ולאחר עיון בכל טענות הצדדים וכן במסמכים שהובאו לעיוני, מצאתי כי בין הצדדים לא היה שיתוף, לא כללי ולא ספציפי, הצדדים פעלו בהפרדה רכושית, הפרדה מוסכמת זו עוגנה בהסכם הממון שתחולתו ותוקפו לא נסתר. הצדדים לא התגוררו זמן רב בדירה שבמחלוקת, מערכת היחסים ביניהם לא הייתה יציבה ולא התרשמתי כי יש לעבור לבחון האם התקיים במקרה זה "דבר מה נוסף" אם לאו. לעניין "הירידות" הרבות שהיו במערכת היחסים הזוגית טענה האישה:

"דבר שני היו לנו המון פרידות גם לתקופות ארוכות וגם לתקופות קצרות, בעיקר בגלל האופי האלים שלו וההתנהגות וההשפלות שלו שעברו גם מולי, גם מול הילדה שלי מהנישואים הקודמים, וגם מול שני הילדים שלי, גם מול המשפחה שלי שלא פעם ולא פעמיים הוא עשה סצנה של השפלות מול המשפחה שלי. התלהמות, היה משפיל אותנו כ[מוצא], כמו עד היום דרך אגב, שהוא אומר לילדים שלי, אמא שלכם [מוצא], היא גנבת, היא רוצה לקחת לאבא שלכם את הבית עוד מעט לא תהיה לכם גינה. שהוא אומר את זה לילדים והילדים באים הביתה ואומרים את זה לי" (עמ' 31, ש' 1-9 לתמליל).

126. כמו כן, ככל והאישה סייעה לאיש, גם אם בסיוע כספי, לאחר פרידתו מאשתו הראשונה, הרי שלא ניתן לראות בסיוע זה כוונת שיתוף בין הצדדים נוכח חתימתם על ההסכם ממון, ומצאתי לקבל טענת האיש כי: "היא הייתה צריכה לציין בהסכם ממון אם יש לה חלק או גרוש בבית הזה. ואין לה גרוש בבית הזה" (עמ' 13, ש' 6-7 לתמליל).

127. בנוסף, עיינתי בנספח ו' לסיכומי האישה, שם מופיעה תכתובת בין האיש לאישה בעניין הדירה, לא הבנתי איזה משפט בתכתובת שצרפה האישה מעיד על

כך כי האיש ראה באישה בעלים יחד איתו על הדירה. בנוסף, ככל והאיש התייחס לדירה בצורה המתייחסת לשניהם או שכך נבע משיחה או תכתובת, לא התרשמתי כי ניתן להסיק מכך כי כוונת הצדדים הייתה כי לאישה תהא זכות בעלות, יחד עם האיש, על הדירה, ולכל היותר ידעו הצדדים כי זכותה של האישה להתגורר בדירה מותנית ברצונו של האיש וככל והקשר הזוגי ביניהם יימשך. כך תכנון עתיד משותף יחד בדירה, שלא התממש בסופו של דבר, אין בו כדי להצדיק מתן זכות בעלות לאישה על הדירה. בנספח י"ב לתע"ר האיש ניתן למצוא מספר התייחסויות של האשה לכך שהדירה שבמחלוקת אינה שייכת לה: "ואני אומרת לך את זה חד וחלק, אני מהבית שלך לא רוצה כלום, ולא רוצה כלום ולא רציתי דרך אגב מעולם" מן הצד האחר טוענת באותה שיחה "זה הבית שלי, הבית שלי, זה לא מעניין אותי". במסרונים אחרים מתייחסת האישה לבית כ"הבית שלך". הדבר מחזק טענות האיש.

128. יחד עם זאת, אבחן האם ניתן ללמוד על כוונת שיתוף מובהקת מהתנהלות הצדדים, ומטענות האישה כי השקיעה בדירה סכומים לא מבוטלים.

השקעות האישה בדירה שבמחלוקת

129. סעיף 4 להסכם הממון בין הצדדים קובע כדלקמן:

"... ב. יודגש ויובהר, כי כל בניה/השבחה או אחר של נכס השייך למי מהצדדים אף בעתיד, קרי לאחר אישורו של הסכם זה, תהיה שייכת אך לצד אשר בנכסו בוצע השינוי ולצד השני לא תהיה כל זכות בכל ו/או בפירותיו של הנכס המושבח" (ההדגשה איננה במקור – ג.ס.ב.).

130. כפי שפורט בפרק הטענות, לטענת האישה היא הייתה "הרוח החיה" מאחורי רכישת הדירה, אשר נרכשה לבקשתה, לאחר שהצדדים ביקשו לשקם יחסיהם, האישה צרפה תכתובת לפיה היא התכתבה עם בעלי המקצוע, עם עו"ד --- לעניין הסכם המכר על הדירה, התכתבות עם החברה המשכנת ---, התכתבות על ענייני המטבח עם חברת "מטבחי אביבי" ועוד. בנוסף, פירטה האישה את הכספים שהשקיעה לטענתה בדירה.

131. על מנת לבחון מי שילם על הדירה שבמחלוקת ברכישתה ולאורך השנים, אבחן את תשלומי הצדדים על הדירה.

132. האיש הוכיח כי ביום 20.3.16 קיבל מהוריו 450,000 ₪ לצורך רכישת חלקה של אשתו הראשונה בדירה הראשונה (נספחים א' לסיכומי האיש), האיש הוכיח כי הדירה הראשונה נמכרה תמורת 910,000 ₪, מתוך סכום המכר החזיר חצי משכנתא בסך 207,000 ₪, כך שנותר בידו סך של 703,000 ₪ לצורך רכישת הדירה שבמחלוקת (ראו נספחים ב' לסיכומי האיש). האיש צירף מסמך לפיו הוא לבדו נטל משכנתא מבנק מזרחי בסך 567,000 ₪, וכן נטל 241,000 ₪ כספים מגרירת המשכנתא מהדירה הראשונה (נספחים ג' לסיכומי האיש), ועל כן, מלוא הכסף שהיה בידיו לרכישת הדירה עמד ע"ס 1,511,000 ₪. עיון במסמכים אלה, כמו גם במסמכי רכישת הדירה (נספחים ה' לסיכומי האיש) מעלה כי במסמכים

מופיע שמו של האיש בלבד ואין כל אזכור לאישה ועל כן נראה כי האיש פעל באופן גלוי עם האישה, הן לפי המסמכים והן לפי החוזה, והאישה לא יכולה לטעון כי האיש הציג בפניה כי הדירה כי משותפת.

133. לטענת האישה בתגובתה לסיכומי האיש, יש הפרש ע"ס 85,500 ₪ בין עלות הדירה להון העצמי והמשכנתא, וההפרש מומן על ידי, בנוסף להוצאות כגון הדירה והמטבח, לא התרשמתי כי האישה הוכיחה טענותיה אלה. לא התרשמתי כי האישה הוכיחה כי ולו בראשית ראייה כי רכישת דירת האיש מקורה בהשקעה משותפת של שני הצדדים.

134. התרשמתי כי האיש לא צריך להוכיח אם נשא בפועל בכל עלות מימון הדירה, אלא האישה צריכה להוכיח כי נשאה באופן מפורש בסכום משמעותי במיוחד, אשר מהווה מבחינת הצדדים את השתתפותה בעלות הנכס. האישה לא הוכיחה כי שילמה יחד עם האיש את הלוואת המשכנתא, לא התרשמתי, כאמור, כי בין הצדדים היה שיתוף, ועצם העובדה כי האיש נשא בהחזרי המשכנתא עת היו הצדדים בקשר זוגי לא מסייעת לאישה להוכיח טענותיה. חיזוק לכך אני מוצאת בכתב ההגנה של האישה לתביעה לאכיפת הסכם ממון שהגיש, בה טענה האישה בסעיף 29 לכתב ההגנה: "... התובע ניצל את מצוקה הנפשית והכלכלית ודרש ממנה לחתום על חוזה השכירות לאור העובדה כי התובע המשיך לשלם את המשכנתא...." (ההדגשה שלי, ג.ס.ב.). סעיף דומה הופיע בסעיף 6 לסיכומי התגובה של האישה, אולם שם נמחקה טענתה בעניין תשלומי המשכנתא. האיש הוכיח טענתו כי נשא בהלוואת המשכנתא בעצמו בנספח ז' לסיכומיו.

135. האישה צרפה העתק דפי חשבון הבנק שלה מחודש 7/2015 ועד לחודש 12/2018 (נספח א' לסיכומיה) וטענה כי מפורט שם כי העבירה לאיש 31,200 ₪ לכל הפחות. עיינתי בדפי חשבון בנק אלה, ומצאתי כי מופיע בדפי חשבון בנק אלה כי האישה משכה סך של כ-25,817 ₪, לא ברור לאיזו מטרה ומה עשתה עם הכסף, כאשר נוכח העובדה כי יחסי הצדדים ידעו עליות ומורדות, היה מצופה מהאישה להבטיח זכויותיה, כאשר יובהר כי דפי חשבון הבנק מתייחסים גם לתקופה טרם נחתם הסכם הממון. וכן העבירה לאיש סך של כמה אלפים בודדים בהעברה בנקאית, רוב ההעברות נעשו עוד טרם נרכשה הדירה שבמחלוקת וטרם נחתם הסכם הממון. לא התרשמתי כי יש בטענותיה אלה של האישה כדי לתמוך בטענתה, ויזכר כי לצדדים שני ילדים משותפים, והגיוני כי הצדדים יחלקו ביניהם את נטל הגידול הכספי שלהם וזאת במיוחד נוכח הסכם הממון שנחתם במהלך התקופה אשר מבהיר את המצב הכלכלי-רכושי בין הצדדים. לא הוכח קשר בין הסכומים שמשכה האישה או העבירה לאיש לחלקה ברכישת הדירה או בהוכחת כוונת שיתוף.

136. לא אוכל לקבל טענת האישה כי משכה מידי חודש 2,000 ₪ מחשבונה ומסרה לאיש, משטענה זו לא הוכחה, וחזקה כי לו אכן כך התנהלו הצדדים, היה לדבר תיעוד כלשהו בכתב.

137. בנוסף, צרפה האישה קבלה אחת על תשלום מים על הדירה הראשונה (נספח ב' לסיכומיה) לא מצאתי כי קבלה זו מוכיחה כי האישה נשאה באופן קבוע בתשלום החשבונות הדירה הראשונה, וכאשר הצדדים מתגוררים יחד, הגיוני כי הצדדים יחלקו ביניהם את תשלום הוצאות או כי האישה סייעה לאיש. בנוסף, לא מצאתי כי

בכך כי כתוב בקבלה של תשלום וועד הבית לדירה הראשונה כי תשלום וועד הבית ניתן ע"י "ע. וס. [שם משפחת האישה]" כדי לתמוך בטענות האישה (נספח ג' לסיכומי האישה) ויובהר כי הסכם הממון נחתם לאחר רכישת הדירה שבמחלוקת וככל ולאישה היו טענות בדבר זכויות המגיעות לה, בדירה שבמחלוקת או על הדירה הראשונה, הרי היה עליה להעלותן טרם נחתם ההסכם.

138. לעניין תשלום דמי התיווך עבור מכירת הדירה הראשונה, טענה האישה כי נשאה בתשלום מזומן עבור התיווך והראתה הן לפי דפי חשבון הבנק והן לפי תצלום השיק, כי השיק של האיש עבור התשלום על התיווך בוטל (נספח ד' לסיכומי האישה). האישה לא הוכיחה כי שילמה במזומן עבור התיווך, והאיש הוכיח כי סכומים אלה נמשכו מחשבוננו (נספח י"א לסיכומי האישה).

139. לא התרשמתי כי ניתן ללמוד על כוונת שיתוף בדירה מכך כי האישה הייתה בתכתובת עם בעלי המקצוע בהקשר הדירה וסייעה בכך לאיש. התרשמתי כי על מנת למנוע מצב בו האישה תטען את הנ"ל, החתים אותה האיש על ההסכם ולכן לא חשש להסתייע בה כחלק מחלוקת מטלות ביניהם. אין מחלוקת כי הצדדים התגוררו יחד בדירה, וככל הנראה לו לא היו נפרדים היו ממשיכים זאת, על כן האישה טיפלה בעניינים הקשורים לדירה גם בשבילה, ואולי כחלק מחלוקת המטלות שיש לבצע כדי לקיים משפחה משותפת, אך לאחר פרידת הצדדים, אין בהתנהלותה הנ"ל כדי להעניק לאישה זכויות בדירה, זכויות אשר לפי ההסכם, האישה ידעה שכלל לא מגיעות לה.

140. האישה פירטה בטבלה הצמודה לסעיף 12 לסיכומיה (בעמודים 5-6) הלוואות שנלקחו לטענתה עבור הדירה ולצורך שדרוגה. אבחן הלוואות וסכומים אלה לפי הסדר בו הם מופיעים בטבלה.

האישה הפנתה לשתי הלוואות ע"ס 50,000 ₪ שהועברו לטענתה מחשבונה לחשבון הורי האיש ביום 24.9.15 (נספח י"ב לסיכומי האישה) יובהר כי לא ראיתי לנכון להתייחס להלוואות אלה שנלקחו טרם נרכשה הדירה שבמחלוקת וטרם נחתם ההסכם ממון המגדיר את זכויות הצדדים. מצאתי כי אין קשורות לדירה שבמחלוקת ואין בהעברות אלה כדי להעיד על שיתוף בין הצדדים. בנוסף האיש הוכיח כי הוריו העבירו לאישה ביום 26.3.15 סך של 30,000 ₪. כלומר, מסיבותיהם שלהם, בין הצדדים הייתה העברת כספים שפשרה לא הוסבר.

העברה ע"ס 20,000 ₪ שהאישה העבירה לאיש מחשבונה ביום 2.5.16 (נספח י"ג לסיכומי האישה). העברה זו נעשתה ביום רכישת הדירה שבמחלוקת, כאשר יום לפני רכישת הדירה נחתם ההסכם ממון כך שהאישה ידעה שהדירה בבעלות האיש ואין לה בה כל חלק וככל הנראה, בשל חתימת ההסכם, לא חשש האיש לקבל סיוע מסויים מהאישה ברכישת הדירה. ככל והאישה סייעה לאיש, שהיה אותה עת בן זוגה, תוך שידעה כי הדירה היא רכוש, לא מצאתי בכך כדי להוכיח שיתוף או כי הדירה בבעלות שני הצדדים. בנוסף, האיש הודה בכך כי האישה סייעה לו בהלוואה והוא השיב לה לאחר מכן את סכומי הסיוע, האיש הצביע, כאמור, על העברות שהוא ומשפחתו ביצעו לחשבון האישה ואחיה.

העברה ע"ס 4,000 ₪ שהאישה העבירה מחשבונה לחשבון האיש ביום 8.10.15 (נספח י"ד לסיכומי האישה). העברה זו קדמה לחתימת הצדדים על ההסכם ממון וטרם נרכשה הדירה, ואין בסכום זה כדי להוכיח כוונת שיתוף בין הצדדים.

העברה ע"ס 10,000 ₪ שאחיה של האישה העביר לחשבון האיש ביום 19.5.16 (נספח ט"ו לסיכומי האישה). לפי המסמכים האח העביר 10,000 ₪, לא ברור מה מטרת העברת הכספים כאשר האיש רשם בפירוט דפי חשבון הבנק כי התשלום הועבר עבור "השלמה עבור שכר דירה 2016". לטענת האישה התשלום נועד למטבחי אביבי כי באותו יום נעשתה אליהם העברה. התרשמתי כי גם לו האיש השתמש בכספים אלה כדי לשלם למטבחי אביבי, הרי שלא הוכחה המטרה לשמה הועברו הכספים על ידי האח, האח לא העיד בפניי וטענות האישה לא הוכחו. יחד עם זאת, ככל ולמרות ההסכם ממון בחרה משפחת האישה לסייע לאיש, ולהעביר לו סכומים ללא התניה ותמורה (או גם אם תמורה בדמות השבת ההלוואה), אין בכך כדי לסייע לאישה בטענותיה. ככל שסכום זה הועבר עבור המטבח, הרי שביום 13.11.17 הוכיח האיש כי העביר לאחיה של האישה 35,000 ₪ (נספח י"ד לסיכומי האישה). כך שלא ראיתי בטענות האישה ממש.

תשלום למטבחי אביבי ע"ס 12,000 ₪ שהאישה העבירה מחשבונה ביום 26.4.17 (נספח ט"ז לסיכומי האישה). האישה הוכיחה כי תשלום זה שולם על ידה למטבחי אביבי. התשלום שולם כאשר האישה יודעת על קיומו של ההסכם ממון והוא ניתן ללא התניה. לא התרשמתי כי ניתן להסיק מתשלום זה על כוונת שיתוף בדירה ובשל העברת הכספים המשפחתית ההדדית בין הצדדים, האישה לא הוכיחה כי סכום זה ניתן ולא הוחזר.

תשלום ע"ס 600 ₪ שלטענת האישה שולם על ידה למטבחי אביבי ביום 8.9.16 (נספח י"ז לסיכומי האישה). האישה לא הוכיחה כי היא זו ששילמה במזומן 600 ₪ עבור המטבח, הקבלה היא ע"ש האיש.

תשלום ע"ס 2,532 ₪ מטבחי אביבי מכרטיס האשראי של האישה (נספח י"ח לסיכומי האישה) ותשלום למטבחי אביבי מיום 5.2.18 מכרטיס האשראי של האישה ע"ס 1,000 ₪ (נספח י"ט לסיכומי האישה). בעניין סכומים אלה ראו קביעתי בסעיף 140.5 לעיל.

תשלום ל"נגב" עבור קרמיקה מכרטיס האשראי של הורי האישה ע"ס 8,000 ₪ (נספח כ' לסיכומי האישה). לטענת האיש נעשו בין הצדדים העברות כספים, האיש הוכיח מספר פעמים כי הועברו אליו כספים והוא החזיר, לא ראיתי בהעברה זו תמיכה בטענות האישה כי הייתה כוונת שיתוף על הבית (עמ' 21 ש' 29-31, עמ' 22 ש' 1-22).

העברה בנקאית של אחיה של האישה לאיש ע"ס 18,868 ₪ (נספח כ"א) עבור המטבח ביום 28.4.17. ביום 13.11.17 הוכיח האיש כי העביר לאחיה של האישה 35,000 ₪ (נספח י"ד לסיכומי האישה). כך שלא ראיתי בטענות האישה ממש. יובהר כי סך הסכומים שהאישה טוענת כי אחיה

שילם עבור המטבח עומדים ע"ס 28,868 ₪, כאשר האיש העביר לאחיה 35,000 ₪, קרי העודף של 6,132 ₪ יכול ונועד לאישה להחזרת חלקה.

מכתב מהגנן מיום 22.11.17 המאשר כי האישה שילמה לו עבור עבודתו 35,200 ₪ במזומן (נספח כ"ב לסיכומי האישה). לא התרשמתי כי עצם זה שהאישה מסרה לגנן את הכסף תומך בטענתה כי הכסף נמשך מחשבונה, אלא לכל היותר כי היא זו אשר הביאה לגנן את הכסף שלא מן הנמנע שהאיש הוציא. תמיכה לטענות האיש כי הוא הוציא את הכסף, ניתן לראות בקבלות ע"ס 20,000 ₪ שנמסרו לו (נספח י"ו לסיכומי האיש, צ"ל נספח ט"ז).

דמי וועד בית ע"ס 1,350 ₪ (נספח כ"ג). לא מצאתי בתשלום דמי הוועד כראיה לכך כי הדירה גם בבעלות האישה או כי הייתה כוונת שיתוף בין הצדדים על הדירה.

סורגים לחלונות ששולמו במזומן ע"י האישה ע"ס 9,491 ₪ (נספח כ"ד לסיכומי האישה). התרשמתי כי מסמך זה מהווה הצעת מחיר בלבד, אין הוא קבלה ולא ברור מי שילם עבור הסורגים. הצעת המחיר נרשמה ע"ש האישה. האיש הוכיח כי נשא בתשלום סורגים מחברת טרלדור ע"ס 15,000 ₪ (נספח י"ז לסיכומי האיש).

רכישת מדיח ע"ס 4,500 ₪ (נספח כ"ה לסיכומי האישה). לא ברור מדוע האישה טוענת כי היא רכשה את המדיח, הקבלה היא ע"ש האיש. אולם גם ככל והאישה רכשה מוצר חשמלי לבית, אין בכל כדי לתמוך טענותיה לשיתוף.

141. בחינת העברות הכספיים שביצעה האישה מעלה כי האישה לא דייקה בטענותיה, לחלק מטענותיה כלל לא הייתה אסמכתא, וסכומים אחרים שטענתה האישה שהיא ומשפחתה הוציאו על הדירה, האיש הוכיח כי העביר להם חזרה. בנסיבות אלה, כאשר גרסתה של האישה, עליה רובץ נטל הוכחה גבוה, איננה אמינה, לא אוכל לקבל את גרסתה.

142. התרשמתי כי ככל והאישה אכן השקיעה כספים בהחלפת המטבח לדירה שלא הוחזרו לה ע"י האיש, מדובר בסכומים נמוכים ולא משמעותיים מעלות הדירה. נוכח העברות הכספיים בין הצדדים, המהווים התקזזות ביניהם, נוכח היות חשבונותיהם מופרדים, קשה להבין את חלוקת הנטל הכספי בין הצדדים בתקופה בה התגוררו תחת קורת גג אחת ונשאו, לפי סיכומיהם, בהוצאות הבית וגידול הקטנים שהיו משותפות. התרשמתי כי ככל וחרף קיומו של ההסכם ממון בחרה האישה להוציא כספים, שהתרשמתי כי הם לא רבים, על הדירה, הרי עשתה זו מבחירתה שלה, כתמיכה בבן זוגה או שהסכום הוחזר לה לבסוף כפי שהעיד האיש שהיו ביניהם העברות כספיים כדי לחסוך ריביות (עמ' 7, ש' 24-39 לתמליל הדיון), אף האישה הודתה שקיבלה בחזרה סך של כ-60,000 ₪ מהאיש (עמ' 34, ש' 29 לתמליל).

143. לא התרשמתי כי נפגעה זכותה של האישה וכי מגיע לה פיצוי על כך כי מגוריה בדירה שבמחלוקת הסתיימו וזאת נוכח העובדה כי הצדדים התגוררו יחד בדירה שנים ספורות, נוכח קיומו של ההסכם ממון ונוכח סעיף 4 להסכם בין הצדדים

הקובע זאת במפורש. בנוסף, לא התרשמתי כי השקעותיה של האישה, שלא הוכח גובהן, הינן משמעותיות עד כדי כוונת שיתוף בכנס (מדובר על אלפים בודדים לכל היותר שלא הוחזרו לה או למשפחתה במסגרת העברות הכספיים) ונוכח קיומו של ההסכם ממון, המגדיר במפורש את זכויות הצדדים, לא התרשמתי כי מגיע לאישה גם לקבל החזר התשלומים שכלל לא ברור גובהם והיא כלל לא דרשה אותם. ראו בהקשר זה עמ"ש (מרכז) 35047-10-19 י.ה.נ' 2.8.2020 לפיו שיפוץ בעלות של 100,000 ₪, בו חלקה של האישה עומד על כ- 50,000 ₪ לא נחשב שיפוץ משמעותי.

144. למען הסר ספק יודגש - לא רק שהאיש לא הציג לאישה מצג של שיתוף בדירה אלא שהתרשמתי כי התנהגות הצדדים בהפרדה רכושית הייתה עקבית וברורה. התנהגות זו הייתה מפורשת ונסמכת על מסמכים ברורים - ההסכם ממון, הסכם רכישת הדירה בו מופיע שמו של האיש בלבד כרוכש, הפרדת החשבונות בין הצדדים ועוד, המסמכים וההתנהלות היו ידועים ומוכרים לאישה היטב. התרשמתי כי האיש אכן הבהיר לאישה מהרגע הראשון של הקשר "...מהיום הראשון הבהרתי לה שאין שותפות. אני עברתי טראומה עם האישה הראשונה שלי" (עמ' 9, ש' 5-6 לתמליל).

145. הסכמת הצדדים בדבר הפרדה רכושית יש לכבד ולתת לה תוקף, ואין לאפשר לאישה לחזור בה מהסכמותיה.

146. ויודגש - בכל הנוגע לטענת האישה לגבי השקעות בדירה (בעיקר הכספים עבור המטבח) - טענות אלה נטענו אמנם אך לא התבקשו סעדים לגביהם במסגרת כתב התביעה (סעד של השבה) וככל הנראה לא בכדי ובשל סעיף 4 להסכם אשר חלקו צוטט לעיל. במסגרת כתב התביעה ביקשה האישה כי בית המשפט ייתן פסק דין הצהרתי על פיו הינה הבעלים של מחצית הדירה. האישה לא עתרה להחזר השקעותיה, ככל שאלה היו. האישה גם לא עתרה לקבל שווי השבחה שנעשתה בדירה על ידה, ככל שזו הייתה והדבר לא הוכח כלל וממילא גם לא הוכיחה מה שיעור ההשקעה שיש להחזיר לה.

147. נוכח כל האמור לעיל, נוכח קיומו של הסכם מפורש בין הצדדים, והתנהלות הצדדים אשר לא מעלה כל כוונת שיתוף ביניהם, החלטתי לדחות טענותיה של האישה בתביעות הרכושיות.

הרכב שלטענת האישה הזכויות בו משותפות לצדדים

148. האישה טענה בסיכומיה, ללא כל פירוט תאריכים ואסמכתאות לכך, כי הצדדים רכשו יחד במהלך החיים המשותפים רכב מסוג --- (להלן: "הרכב"). לטענת האישה, הרכב נרשם ע"ש אמו של האיש בשל עיקולים שהיו מוטלים על חשבונות האיש. לטענת האישה האיש שילם עבור הרכב 60,219 ₪, והיא העבירה סך של 15,000 ₪ בשלוש העברות ע"ס 5,000 ₪ לחשבונות של האיש בבנק ---, וסך של 4,000 ₪ ל--- ממנו נרכש הרכב.

149. לא התרשמתי כי האישה הוכיחה טענותיה.

150. האיש צירף העתק דף חשבון המעיד על ביצוע העברת כספים ע"ס 60,219 ₪ ממנו לחברת "----" ביום 19.6.14 (נספי י"ב לסיכומיו), האישה לא הוכיחה

טענותיה, וככל שהעבירה לאיש 5,000 ₪ במועדים שונים (לא מצאתי העברה הסמוכה למועד עסקת רכישת הרכב), לא הוכחה מטרת העברת כספים אלה וכלל לא הראתה תיעוד לכך כי העבירה 4,000 ₪ ל---. בנוסף, לא הוכח מה היתה עלותו של הרכב עת נרכש.

151. נוכח חתימת הצדדים על ההסכם ממון בשלב המאוחר לרכישת הרכב, היה מצופה מהאישה כי תדאג לרשום בהסכם הממון את זכויותיה בהקשר הרכב. האישה לא עשתה כן, ולא התרשמתי כי קיימות לה זכויות ברכב, גם אם שימש גם אותה במהלך השנים וזאת בשל ההפרדה הרכושית שהייתה בין הצדדים.

152. נוכח האמור לעיל, התרשמתי כי יש לדחות את טענתה של האישה כי היה שיתוף בזכויות ברכב שבמחלוקת, שנמכר זה מכבר.

סיכום התביעות הרכושיות

153. אני מקבלת את תביעת האיש לאכיפת הסכם הממון, ודוחה את תביעתה הרכושית של האם.

154. נוכח העובדה כי מצאתי כי לא הייתה כל הצדקה להגשת התביעה על ידי האישה, התרשמתי כי יש להטיל על האישה הוצאות, אשר ייפסקו בתום הדיון בכל תביעות הצדדים.

תביעות זמני השהות ותביעת המזונות

155. בתיקים אלה, כאשר מופיעה הפניה לסיכומים, ההפניה מתייחסת לסיכומים שהוגשו בתיקי זמני השהות והמזונות, וכאשר יש הפניה לפרוטוקול, הרי שכל עוד לא נכתב פרוטוקול אחר, הכוונה לפרוטוקול ישיבת ההוכחות מיום 21.11.21. בנוסף, כאשר יש הפניה לתצהיר עדות ראשית, הרי שמדובר בתצהיר שהוגש במסגרת תיק המזונות.

עיקר טענות האישה

156. האישה טענה כי במהלך החיים המשותפים האב עבד, פרנס את המשפחה ופיתח כושר השתכרות, ואילו היא השקיעה את זמנה ומרצה בגידול הקטינים ובטיפול באיש. לטענתה, עד למועד הגשת תביעת המזונות ועד לחודש 3/2019 השתכר האיש 18,300 ₪ נטו (האם הפנתה להוצאות הפרטים שצירף האב לתגובתו למזונות זמניים שהוגשה ביום 25.12.20).

157. האישה טענה, כי מאז תחילת ההליכים, טען האיש לירידה בהכנסותיו כאשר טענותיו לא היו עקביות, כך טען האיש כי השתכר 10,000 ₪ לחודש, 8,000 ₪ לחודש או 13,000 ₪ לחודש (האישה הפנתה לתגובת האיש להחלטה מיום 29.4.19).

158. לטענת האישה, האיש עבד בשלושה מקומות, בבוקר כמציל ב"---" משעה 6:00 עד 15:00, בצהריים משעה 15:00 עד 19:00 כמאמן --- ב---, ובנוסף שיחק בקבוצת --- בליגה הארצית. כך טענה, כי בנוסף לעבודתו כשכיר, האיש נהג לאמן אימונים פרטיים. לטענת האישה, למרות חזרת המשק לשגרה, האיש מסרב

למצות פוטנציאל השתכרותו ועובד 3 שעות ו-4 ימים בשבוע, סה"כ 12 שעות שבועיות ומשתכר 4,000 ₪ כטענתו.

159. לטענת האישה, דמי המזונות משולמים לה ישירות מחשבון הורי האיש, האיש לא הכחיש כי קיבל מהוריו סך קבוע של 4,440 ₪ לחודש עבור דמי המזונות, ומדובר בהכנסה נוספת וקבועה של האיש. לטענת האיש, מדובר בהלוואות מהוריו, אך הוא נמנע מלהביא את הוריו להיחקר על כך ועל כן פוטנציאל הכנסת האב עומד ע"ס 22,700 ₪. עוד טענה, כי מנספחי תע"ר האיש עולה כי קיבל מלגת לימודים, דבר המגדיל את כושר השתכרותו. עוד טענה, כי לאיש רכוש הצבור על שמו והוא נוהג ברכב יוקרה מסוג ---.

160. לטענת האישה, לעניין הכנסת האיש, רב הנסתר על הגלוי ולפי הפסיקה יש להתחשב ביכולתו הפוטנציאלית להשתכר ולהגדיל השתכרותו.

161. לטענת האישה, בניגוד לאיש, היא עושה כל שעל ידה על מנת להגדיל כושר השתכרותה, היא עובדת בשלוש עבודות ולמרות מאמציה, כושר השתכרותה נמוך בצורה משמעותית מזה של האיש. לטענתה, טובת הקטינים היא שהאיש ימצא פוטנציאל השתכרותו והיא תוכל להמשיך ולהקדיש להם את עיקר זמנה ומרצה, כשטובת הקטינים לשהות עימה ולא עם הסבים, שאינם מחליפים את האב.

162. לטענת האישה, לאחר תשלום הוצאות המדור וההלוואות, לא נותרת בידה כל הכנסה פנויה, היא ביתרת חובה בחשבון הבנק, מתגלגלת בהלוואות מבנקים וממכרים. ברי כי מצבה של האישה ומצוקתה הכלכלית איננה משקפת את טובת הקטינים אשר מבקשים לחיות ברווחה אצל האישה, שהיא, לטענתה, הדמות הדומיננטית בחינוכם וגידולם.

163. לעניין זמני השהות, טענה האישה כי האיש אישר בחקירתו הנגדית כי הוא עובד בשעות שהקטינים מסיימים את המוסד החינוכי ועד השעה 18:00, כאשר הוריו המבוגרים אוספים את הקטינים ושוהים איתם מרבית שעות אחר הצהריים (האישה הפנתה לעמ' 26, ש' 11-4 לפרו').

164. לטענת האישה, קביעת הסדרי שהות קבועים עם הסבים איננה תואמת את טובת הקטינים ולכן יש לצמצם את זמני השהות של האיש עם הקטינים לזמנים שהוא יכול לבלות עמם.

165. עוד טענה, כי לאור שעות עבודתו של האיש וקיום הסדרי השהות עם הסבים, האיש פוגע בטובת הקטינים ובשגרת יומם, הוא אינו מאפשר להם לשהות בצהרון לאחר סיום מסגרת החובה, ובכך מונע מהם פעילות חינוכית עם בני גילם.

166. לטענת האישה, ההורים אינם מצליחים לתקשר, ואפילו לא בעניין תספורת, ועל כן מקרה זה אינו מתאים, לפי הפסיקה למשמורת משותפת.

167. לעניין הוצאות הקטינים, טענה האישה כי למרות חלוקת זמני השהות, היא זו המוציאה את מירב ההוצאות שאינן תלויות שהות על הקטינים כגון תספורות, בגדים, הנעלה, פעילות העשרה וכו' ומשמשת הלכה למעשה כהורה מרכז.

168. לטענת האישה, צרכי הקטינים גבוהים, כשהקטינים חיו ברווחה לאור השתכרותו הגבוהה של האיש האמיד ורכושו. האישה לא נחקרה כמעט על תצהירה, לרבות על צרכי הקטינים.
169. לבסוף ביקשה האישה להשאיר על כנם את המזונות הזמניים שנקבעו, וזאת גם לאחר תגיע הקטינה לגיל 6. עוד ביקשה, כי ככל ובית המשפט יצמצם את הסדרי השהות בין האיש לקטינים, יש להעמיד את המזונות הזמניים ע"ס 4,440 ₪ כפי שנקבע בתחילת ההליכים.

עיקר טענות האיש

170. לטענת האיש, האישה לא הצליחה להוכיח טענתו כי הוא משתכר כ-8,042 ₪ בחודש, ולא הוכיחה כי הוא משתכר מעל למה שהצהיר בתצהירו (עמ' 22, ש' 22-35, ועמ' 23 ש' 18-1 לפרו').
171. לטענתו, האישה לא חשפה את הכנסותיה האמיתיות, וניתן לראות בישיבת ההוכחות כי היא מאשרת כי לא לקחה בחשבון הכנסתה 600 ₪ עבור הלוואה, ועוד 600 ₪ עבור מענק עבודה שמתקבל כל שנה, סה"כ תוספת של 1,200 ₪ למשכורתה, כך שהכנסתה בפועל מהפרוטוקול עומדת על 8,700 ₪.
172. לעניין העובדה כי דמי המזונות הזמניים משולמים ע"י הוריו של האיש, טען האיש, כי קיים הסכם הלוואה בינו לבין הוריו החתום ע"י עו"ד, וזאת כי עקב מצבו הכלכלי הקשה הוא נאלץ בשלב זה לקחת הלוואה מהוריו.
173. לעניין מלגת הלימודים, טען האיש כי מדובר במלגה חד פעמית ע"ס 2,640 ₪. טענה זו לא עלתה בחקירה הנגדית ולא הוכחה.
174. לעניין טענת האישה כי הוא נוהג ברכב יוקרה, טען האיש כי הרכב בבעלות אביו, מודל 2010, ושווי בשוק כ-20,000 ₪, לטענתו, טענתה הנ"ל של האישה לא הוכחה בחקירתה הנגדית.
175. לטענת האיש, האישה עושה כל שעל ידה על מנת לטרפד את זמני השהות השווים, הקיימים בפועל מיום 3.9.20, במשך למעלה משנה וחצי, שביום 26.1.21 קיבלו תוקף של החלטת בית המשפט. בהקשר זה, הפנה האיש לקיומם של שני תסקירים שבוצעו ע"י מחלקת הרווחה בעיריית --- בידי עו"ס לסדרי דין, שהמליצו כי טובת הקטינים היא קיום זמני שהות שווים ואחריות הורית משותפת.
176. לטענתו, בזמן זמני השהות שלו, הוא נמצא באופן פיזי עם הקטינים יותר מהאישה, אשר מסיימת יום עבודתה בשעה 17:00.
177. לעניין טענת האישה לחוסר תקשורת, טען האיש, כי חוסר התקשורת מגיע מהצד של האישה, על מנת לטרפד את זמני השהות השווים ואת המשמורת המשותפת. לטענתו, הוא לוקח את הקטינים לחוגים ותספורות למרות שהוא משלם מזונות לטובת הקטינים.

178. עוד טען האיש, כי הוא משלם מזונות זמניים גבוהים, למרות שבפועל קיימים זמני שהות שווים, והוא מוציא על הקטינים כספים כאשר הקטינים בחזקתו במחצית מהזמן, וקונה להם כל צרכיהם, ביגוד הנעלה, חוגי שחיה, --- ולכן בפועל, לטענתו, הוא ההורה המרכז.

179. לטענת האיש, צרכי הקטינים זהים כאשר הם שוהים אצלו או אצל האישה, לטענתו, הכנסת האישה גבוהה יותר, ועל כן, עליה לשלם לו הפרש למזונות על מנת לשמור על רמת חיים זהה ללא תלות היכן שוהים הקטינים.

180. לבסוף האיש ביקש כי אקבע כי הוא ההורה המרכז, לקבוע כי האישה חייבת לשלם לו מזונות נוכח טענתו כי היא משתכרת בכ-700 ₪ יותר ממנו, וכי תחולת ההחלטה תהא מיום 3.9.20.

דין והכרעה

תביעות זמני השהות

181. זמני השהות של הצדדים עם הקטינים שווים ומתקיימים הלכה למעשה מיום 3.9.20 ובמשך תקופה של למעלה משנתיים.

182. ביום 2.7.20 הוגש תסקיר עו"ס לסדרי דין ובו המלצה על זמני שהות שווים, וביום 3.9.20 נתתי להמלצות התסקיר תוקף של החלטה. בנוסף, ביום 10.1.21, לאחר תקופה בה התנהלו זמני השהות השווים, הוגש תסקיר משלים, ובו ניתנה המלצה ברורה על המשכת הסדרי השהות הקיימים וכך קבעתי בהחלטה מיום 25.1.21.

183. עת ניתנו התסקירים הנ"ל, לא ניתן היה להתעלם מהעובדה כי בין הצדדים קיים סכסוך בעצימות גבוהה, אולם חרף זאת המלצת גורמי הרווחה הייתה כי טובת הקטינים היא זמני שהות שווים עם הוריהם.

184. לא התרשמתי כי האישה נתנה טעם לשינוי הסדרי השהות הקיימים כיום. התרשמתי כי טובת הקטינים היא המשך מתווה זמני השהות עם שני הוריהם, אליו הורגלו, ועליו המליצו גורמי המקצוע.

185. לא מצאתי בטענות האישה כי הורי האיש הם אלה שאוספים עם הקטינים ומסייעים לאיש איתם עד שובו מעבודתו, סיבה לשינוי זמני השהות. התרשמתי כי זמני השהות נקבעו כאשר עובדות אלה היו ידועות ואין בטענות האישה כדי לשנות את הקביעה כי זו טובתם של הקטינים, ויש להותירו ההסדר על כנו (ראו פרו' קדם המשפט מיום 5.7.20, עמ' 10 ש' 18-27, ועמ' 11 ש' 1-2).

186. נוכח העובדה כי זמני שהות אלה מתקיימים הלכה למעשה תקופה ארוכה, על פי המלצת גורמי המקצוע ולא ראיתי כי במהלך התקופה אירע אירוע או ניתנה המלצה אחרת, אני קובעת כי זמני השהות של הצדדים עם הקטינים יהיו שווים בהתאם להמלצות התסקיר מיום 2.7.20.

תביעת המזונות

הקדמה קצרה

187. בהחלטת המזונות הזמניים מיום 29.12.19 הועמדו צרכי הקטינים ע"ס 1,500 ₪ לקטין והשתתפות האיש בהוצאות מדור האישה הועמדו ע"ס 400 ₪, סה"כ הועמדו המזונות ע"ס 3,400 ₪. ההחלטה ניתנה עת היו שני הקטינים "קטני קטינים", ועת התגוררה האישה בדירה שבמחלוקת, ולכן לא היו לה הוצאות מדור למעט הוצאות אחזקת המדור. ביום 13.1.20 נתתי תוקף להסכמת הצדדים כי האישה תפנה את הדירה שבמחלוקת ועם מעברה לשכירות ישלם לה האיש 1,000 ₪ בחודש בעבור חלקו בעלות מדור הקטינים וזאת בנוסף לסכומים שנפסקו בהחלטות המזונות הזמניים ועל כן, גובה המזונות הזמניים הועמד ע"ס 4,400 ₪.
188. ביום 25.6.21 ניתנה החלטתי בבקשה להפחתת גובה המזונות הזמניים, העמדתי את חלקו של האיש במזונות הקטין א. בסך 210 ₪, במזונות הקטינה ב., בסך 1,500 ₪ ועוד הוצאות אחזקת המדור ואחזקתו המוסכמות ע"ס 1,400 ₪ ועל כן לפי ההחלטה חייבתי את האב לשאת ב-3,110 ₪ דמי מזונות. ההחלטה ניתנה עת לא. מלאו כבר 6, וב. הייתה בת כחמש. בעת מתן ההחלטה התרשמתי כי פוטנציאל הכנסת האיש עומד על כ-13,000 ₪, ויש לבחון הכנסתו בישיבת ההוכחות. בנוסף, התרשמתי כי הכנסת האישה עומדת ע"ס כ-7,000 ₪, לא כולל מענק סיוע בדירור ויחס ההכנסות הוא 35% לאישה ו-65% לאיש.
189. על מנת לבחון את המצב כיום, יש לבחון את נתוני הכנסת הצדדים.

הדין החל

190. אדם חייב במזונות הילדים הקטינים שלו והילדים הקטינים של בן-זוגו לפי הוראות הדין האישי החל עליו (סעיף 3 (א) לחוק לתיקון דיני המשפחה (מזונות), תשי"ט-1959). במקרה דנן הצדדים כאמור יהודים.
191. תביעת מזונות, ככל תביעה כספית אחרת היא, ויש להוכיחה בראיות ואין זה מתפקידו של בית המשפט לעסוק בניחושים והשערות (ראו: סבן כהן נ' כהן, פ"ד מ(1) 69 (1986)).
192. כיום שני הקטינים מעל גיל 6. לפי בע"מ 919/15 פלוני נ' פלונית (9.7.17) (להלן: "בע"מ 919/15") חלוקת נטל חיוב המזונות בין ההורים לילדים בגילאי 6-15 שנים חלה מדין צדקה על שני ההורים, במסגרת פסיקת המזונות בגילאים אלו יובאו החשבון צרכי הקטינים; היכולות הכלכליות של שני ההורים מכל המקורות העומדים לרשותם; יחס הכנסות ההורים וחלוקת זמני השהות של הקטינים אצל כל אחד מההורים.
193. בנוגע לילדים בגילאי 15-18 שהנשיאה במזונותיהם היא מ"דין צדקה" נקבע, כי כושר השתכרותם של ההורים ויכולתם הכלכלית הינו נתון בעל חשיבות רבה (עמ"ש (ת"א) 41769-10-13 פלוני נ' מ.כ.פ. (27.8.2015); ראו גם: עמ"ש (ת"א) 59072-02-15 ע' מ' נ' ע' ג' (3.7.2016)).
194. יובהר כי זמני השהות במקרה דנן הם שווים.

בחינת הכנסת הצדדים

הכנסת האישה

195. האישה הצהירה בתע"ר מטעמה כי הכנסתה, כולל סיוע בשכר דירה וקצבת ילדים הינם בממוצע ע"ס 7,500 ₪, והיא עובדת ב-3 עבודות. השתכרות מגן ילדים ע"ס 4,100 ₪, מהצהרון ע"ס 1,800 ₪, ועבודה נוספת כעוזרת בחנות בקניון ע"ס 654 ₪, בנוסף לטענתה, היא זכאית לסיוע בשכר דירה שהופחת לסך 654 מחודש 5/2021 ולקצבת ילדים ע"ס 383 ₪. עוד טענה, כי היא משלמת מידי חודש החזר הלוואות.

196. האישה התייחסה לכך כי ביום 24.5.21 נטלה הלוואה ע"ס 80,000 ₪ שהחזרה החודשי עומד על כ-1,600 ₪ לחודש (נספח ג' לתע"ר האישה) וכן צרפה דפי חשבון בנק, מהם עולה כי ביום 21.5.21 חשבונה נמצא במינוס של 16,312 ₪.

197. האישה צרפה העתק דפי חשבון בנק מחודש 5/2020 (חודש 4/2020 לא צורף באופן מלא) ועד 4/2021, בחודש 5/2020 הכנסתה עמדה ע"ס 5,037 ₪ ועוד 1,090 ₪ ממשרד השיכון וכן קיבלה מאביו של האיש את דמי המזונות, בחודש 6/2020 הכנסתה והסכומים מביטוח לאומי עמדו ע"ס 2,786 ₪, אולם בנוסף קיבלה "זיכוי לכרטיס דיינרס" ע"ס 4,000 ₪, והעברה מ[בן משפחה של האם] ע"ס 10,470 ₪, וכן קיבלה סיוע במדור ממשרד השיכון ואת דמי המזונות, בחודש 7/2020 הכנסתה מעבודה (שני מקומות) עמדה ע"ס 8,974 ₪, קיבלה מענק עבודה שנתי ע"ס 8,496 ₪, ומביטוח לאומי 3,705 ₪, ועל כן מלוא הכנסתה עמדה ע"ס 21,175 ₪, זאת ללא דמי הסיוע בדיר ודמי המזונות, בחודש 8/2020 הכנסתה עמדה ע"ס 7,050 ₪ משני מקומות עבודה, 5,069 ₪ מביטוח לאומי, דהיינו 12,119 ₪ ללא החשבת הסיוע בדיר ודמי המזונות, בחודש 9/2020 השתכרה 5,055 ₪, קיבלה 2,205 ₪ מביטוח לאומי, דהיינו הכנסתה עמדה ע"ס 7,260 ₪ וזאת ללא הסיוע לו הזכאית במדורה וללא דמי המזונות, בחודש 10/2020 השתכרה מביטוח לאומי ומקומות עבודתה 6,691 ₪, לא כולל הסיוע בדיר לו היא זכאית ודמי המזונות, בחודש 11/2020 הכנסתה הכוללת עמדה ע"ס 6,679 ₪ ללא דמי הסיוע במדור וללא תשלום המזונות, בחודש 12/2020 הכנסתה הכוללת של האישה עמדה על 8,412 ₪, ללא דמי הסיוע במדור וללא תשלום המזונות, בחודש 1/2021 הכנסת האישה ממקומות עבודתה עמדה ע"ס 9,876 ₪ ו-383 ₪ מביטוח לאומי, בנוסף המשיכה האם לקבל סיוע במדורה ע"ס 1,090 ₪ ו-4,440 ₪ מזונות, בחודש 2/2021 קיבלה מעבודתה ומביטוח לאומי 8,592 ₪, ובנוסף קיבלה סיוע במדור ומזונות, בחודש 3/2021 הכנסתה הכוללת עמדה ע"ס 8,128 ₪ וזאת ללא השתתפות משרד השיכון בעלות מדורה וללא דמי המזונות.

198. האישה צרפה העתק תלוש שכר מ"---" ע"ס 674 ₪ של חודש 2/2021, וכן העתק תלושי שכר מעיריית --- המתייחסים לחודשים 4/2020 ועד 4/2021, תלושי השכר שצורפו כמעט ולא קריאים, שכרה ממקום עבודה זה, עומד בממוצע ע"ס 4,581 ₪ (הסכומים נלקחו מתוך העתק דפי חשבון הבנק בשל העובדה כי תלושי השכר אינם קריאים), יחד עם זאת, לאישה יש ניכויי רשות קבועים בשכרה שמהווים ברובם החזר הלוואה שנטלה, ועל כן, לא ניתן לקרוא במדוייק בתלוש השכר על כמה הם עומדים, ונראה כי הם עומדים בממוצע על כ-600 ₪ לחודש, ועל כן שכרה של האישה מהעירייה עומד על כ-5,181 ₪. בנוסף, החל מחודש 10/2020 האישה צרפה תלושי שכר של "מרכז תרבות וקהילה ב----" ע"ס ממוצע של 2,138 ₪. בחודש בו האישה עובדת בכל שלוש העבודות במקביל, שכרה

בממוצע עומד על כ-7,993 ש"ח. בנוסף, האישה הודתה בחקירתה כי היא מקבלת מענק עבודה שנתי ע"ס 8,496 ₪ לחודש, דהיינו עוד 600 ₪ לחודש (עמ' 22 לפרו', ש' 15-16), ועל כן, הכנסתה הממוצעת החודשית של האישה עומדת ע"ס 8,593 ₪ (ללא השתתפות משרד השיכון בעלות מדורה, וללא דמי המזונות).

199. התרשמתי כי הכנסתה של האישה איננה קבועה ומשתנה בצורה משמעותית בכל חודש, כיום האישה עובדת ב-3 מקומות שונים, וכן מקבלת סכומים שונים מביטוח לאומי. התרשמתי כי הכנסת האישה החודשית עומדת לכל הפחות ע"ס 8,593 ₪ ובתוספת קצבת הילדים על כ- 9,000 ₪, כאשר לא ברור מדוע מידי פעם מקבלת סכומים שונים מביטוח לאומי (מעבר למענקי קורונה).

200. האישה משלמת שכירות קבועה ע"ס 3,100 ₪, ולטענתה, כיום הסיוע במדור אותו היא מקבלת עומד ע"ס 654 ₪, בלבד (ולא ע"ס 1,090 ₪ כפי שהופיע בהעתק דפי חשבון הבנק. לא צורפה אסמכתא להפחתה בסיוע משרד השיכון), וכן משלמת החזר הלוואות ע"ס 600 ₪, ו-1,100, ו-1,500 ₪ וסה"כ 3,200 ₪. לא ברור עבור מה נלקחו הלוואותיה. נוכח כל האמור לעיל, הכנסתה הפנויה של האישה לאחר הפחתת הוצאותיה הקבועות (דמי השכירות והחזר הלוואות) עומדת ע"ס 3,354 ₪.

הכנסת האישה

201. האיש טען כי הוא כי בחודשים 1.1.20 ועד 21.12.20 השתכר בממוצע 8,042 ₪, נוכח העובדה כי קיבל דמי אבטלה ע"ס 34,413 ₪, ועבור הכנסתו כמציל וכמאמן --- סך של 62,096 ₪ (להוכחת טענתו צירף, האיש העתק מדו"ח רו"ח על הכנסות לשנת 2020 ותדפיס חשבון בנק לשנת 2020 (מסומנים ד' לתע"ר האיש), בנוסף צירף העתק מתלוש השכר ואישורי המל"ל עבור הכנסות שנת 2020.

202. לטענת האיש, הכנסתו עבור שנת 2021 עומדת בממוצע ע"ס 5,221 ₪ (מחודש 1.1.21 ועד 8.5.21), בנוסף, טען, כי קיבל מענק חד פעמי ע"ס 6,835 ₪ עבור עידוד חזרה לעבודה. עוד טען, כי הוא משלם משכנתא עבור הדירה ע"ס 3,745 ₪ (תדפיסי הבנק ואישור המל"ל צורפו כנספחים ו' לתע"ר האיש, העתק תשלום המשכנתא צורף כנספח ז'. בנוסף טען האיש, כי הוא נושא בהחזר הלוואה מבנק --- ע"ס 496 ₪ לחודש (צורף כנספח ט' לתע"ר האיש) ומשלם לטענתו, הוצאות אחזקת בית חודשיות ע"ס 913 ₪ (הוצאות חשמל, ארנונה ומים) וכן טען כי הוא נושא בהוצאות: 287 ₪ עבור כבלים, 92 ₪ עבור שירותי בריאות כללית, 117 ₪ עבור תמי 4, 100 ₪ עבור דמי ועד בית, 2,514 ₪ עבור רישום לגני ילדים.

203. אכן האיש הודה, כפי שפירט בהרצאת הפרטים שהגיש לתביעת המזונות (שצורפה לתגובתו לבקשת האישה למזונות זמניים) כי הכנסתו הממוצעת בשנת 2019 עמדה ע"ס 11,925 ₪ (לפי ממוצע הסכומים שנרשמו, ולא על כ- 18,000 ₪ כטענת האישה), ואולם סמוך לאחר מכן, התרשמתי כי תקופת הקורונה פגעה בתחומי עיסוקו של האיש והכנסתו פחתה, אך זאת באופן זמני (ראו החלטה מיום 26.4.20 בבקשה להפחתת מזונות).

204. עוד טען האיש, כי בשל מצבו הכלכלי הקשה, נאלץ לקחת מהוריו הלוואה ע"ס 76,960 ₪ עבור תשלומי המזונות הזמניים (האיש צירף תצהיר שלו ושל אביו חתום ע"י נוטריון המאשר את דבר ההלוואה, נספח י"ב לתע"ר האיש).
205. להוכחת טענותיו, על הכנסתו כיום, לאחר "עידן הקורונה" צרף האיש לסיכומיו ולסיכומי התגובה העתק תלושי שכר על עבודתו כמאמן --- המתייחסים לחודשים 3/2021 ועד 5/2021, ממוצע הכנסתו מעבודה זו בחודשים אלה עמד ע"ס כ- 4,500 ₪, כאשר בכל תלוש שכר מאוחר, שכר האיש גבוה יותר מהתלוש בקודם. בסיכומיו טען כי יש להעמיד הכנסתו ע"ס 8,042 ₪.
206. בחקירתו הנגדית הודה האיש כי הוא עובד כמאמן --- וב-8 החודשים האחרונים השתכר 29,254 ₪, האיש הבהיר כי הכנסתו לא קבועה והיא נגזרת של כמות הילדים המשתתפים בשיעור (עמ' 22, ש' 22-35, ועמ' 23 ש' 3 לפרו').
207. בנוסף, הודה האיש כי לפני ההליכים המשפטיים עבד גם בבריכה והשתכר בסביבות 3,000 ₪ לשעה (עמ' 23, ש' 14-11 לפרו'). עוד טען, כי הוא כבר לא משחק --- בשל גילו ובעבר השתכר בין 4,000 ₪ ל-4,500 ₪ בחודש (עמ' 23, ש' 17-28 לפרו') והפעם האחרונה ששיחק הייתה לפני כשלוש או ארבע שנים.
208. האיש הצהיר לפרוטוקול כי החשבון שצירף, הוא חשבון הבנק היחיד שלו (עמ' 24, ש' 20-21 לפרו').
209. לאחר עיון במסמכי הכנסתו של האיש, התרשמתי כי הכנסתו איננה עקבית והיא רצופת שינויים. עיון בהעתק דפי חשבון הבנק של האיש מעלה כי יש בהם תנודות רבות. עיון בדפי חשבון הבנק של שנת 2020 מעלים כי עד תחילת חודש 4/2020 (תחילת משבר הקורונה), השתכר האיש כ-5,920 ₪ "משכורת" והפקיד שיק, המהווה הכנסה נוספת ע"ס 4,181 ₪ בממוצע, דהיינו – 10,174 ₪ ונשא בהחזרי הלוואות קבועות ע"ס כ-4,254 ₪ (כולל הלוואת החזר המשכנתא). החל מחודש 4/2020 השתכר האיש סכומים מביטוח לאומי, תחילה בחודש 4/2020 השתכר 3,461 ₪ "משכורת" ועוד 1,244 ₪ מביטוח לאומי, דהיינו 4,705 ₪, וכן המשיך לשאת בהחזר הלוואותיו. בחודש 5/2020 קיבל מביטוח לאומי 7,632 ₪ והיה ללא הכנסה נוספת, בחודש 6/2020 קיבל 6,500 ₪ מביטוח לאומי והפקיד שיק ע"ס 1,672 ₪ (כלל הנראה על עבודה נוספת) וסה"כ השתכר - 8,172 ₪. בחודש 7/2020 הכניס משכורת ע"ס 5,993 ₪ והפקיד שיק ע"ס 2,892 ₪ והשתכר כ- 8,885 ₪, בחודש 8/2020 קיבל מביטוח לאומי 750 ₪, משכורת ופיצויים עבור אימוני ה- --- ע"ס 8,612 ₪, וכן הפקיד שיק ע"ס 2,220 ₪ ועל כן הכנסתו עמדה ע"ס 11,582 ₪, בחודש 9/2020 הפקיד שיק ע"ס 2,776 ₪ וזו הייתה מלוא הכנסתו (כאשר המשיך לשלם הוצאותיו והחזר הלוואותיו), בחודש 10/2020 הכניס 1,979 ₪ "משכורת" והפקיד שיק פיצויים ע"ס 1,321 ₪ וכן קיבל מביטוח לאומי 4,328 ₪ ועל כן הכנסתו עמדה ע"ס 7,628 ₪, בחודש 11/2020 קיבל 6,585 ₪ מביטוח לאומי, בחודש 12/2020 קיבל 6,585 ₪ מביטוח לאומי בתוספת מלגת לימודים ע"ס 2,640 ₪, בחודש 1/2021 קיבל 6,835 ₪ מביטוח לאומי, ובחודש 2/2021 קיבל 6,858 ₪ מביטוח לאומי וקיבל לטענתו פיצויים מאימון --- ע"ס 1,300 ₪, בחודש 3/2021 קיבל 6,086 ₪ מביטוח לאומי והפקיד שיק לטענתו על פיצויים מאימון --- ע"ס 1,300 ₪, בחודש 4/2021 הכניס משכורת ע"ס 3,872 ₪ וקיבל 6,835 ₪ מביטוח לאומי, דהיינו הכנסתו עמדה ע"ס 10,710 ₪

ש, בחודש 5/2021 קיבל 4,294 ש"מ "משכורת", הפקיד שיק ע"ס 1,300 ש, וקיבל מביטוח לאומי במצטבר 3,633 ש, וסה"כ הכנסתו עמדה על 9,227 ש, בחודש 6/2021 קיבל מביטוח לאומי 4,647 ש, הפקיד שיק ע"ס 1,300 ש והועבר לו "זיכוי מבנק ---" ע"ס 5,400 ש שלא ברור מה מקורו.

210. משכורתו של האיש איננה קבועה, ואולם לא התרשמתי כי האיש ניסה להפחית הכנסתו אלא כי היא פחתה נוכח התקופה המורכבת. האישה לא הוכיחה טענתה כי בבעלות האיש רכב יוקרה או כי ברשותו חשבונות בנק נוספים. הטענה כי ממכירת רכב משומש שנקנה ב-60,000 ש קנה רכב יוקרתי בשווי 100,000 ש חסרת היגיון, וממילא לא הוכחה. התרשמתי כי הכנסת האיש בתקופה הרלוונטית ביחס אליה הוגשו המסמכים ותצהירי העדות הראשית מורכבת מכספים מביטוח לאומי והכנסה לא קבועה ומשתנה, לא ברור האם מלוא רכיבי שכרו כיום ימשיכו להיות משולמים לו בעתיד.

211. מצאתי כי יש לדחות טענתה של האישה כי יש להחשיב בשכרו של האיש גם כספים קבועים אותם היא מקבלת מאביו של האיש כדמי מזונות. האיש טען כי כספים אלה הם כספי הלוואה מהוריו והוא התחייב להחזירם. יחד עם זאת, התרשמתי כי לאורך כל השנים בהם חיו הצדדים יחד, הצדדים לא קיבלו כספי סיוע קבועים מהוריו של האיש, וחובת המזונות אינה חלה על הסבים בניסיונות הצדדים. התרשמתי כי במהלך תקופת הקורונה הכנסתו של האיש ירדה בצורה משמעותית, ואולם הוצאותיו נותרו על כנן ואף עלו. כיום האיש משלם החזר משכנתא ע"ס 3,745 ש (נספח ז' לתע"ר האיש), החזר הלוואה ע"ס 1,946 ש (נספח ח' לתע"ר האיש), החזר הלוואה לבנק --- ע"ס 469 ש (נספחים ט' לתע"ר האיש), ועל כן הוצאותיו הקבועות של האיש (ללא הוצאות המחיה שלו) עומדות ע"ס 6,160 ש, נראה כי ללא תשלום מזונות הקטינים ע"י הוריו של האיש, האיש לא היה עומד בהוצאה זו.

212. יובהר כי מאז ניתנה ההחלטה הקודמת בה העמדתי הכנסת האיש על פוטנציאל הכנסה של 13,000 ש בעיקר בשל העובדה כי האיש החסיר פרטים רבים, הגיש האיש פרטים בעניין הכנסתו והתמונה התבהרה. הכנסתו המקסימלית של האיש, בה הוא הודה בתחילת ההליכים (בשנת 2019) עמדה ע"ס כ-11,900 ש, התרשמתי כי האיש כבר שנים לא משתכר כ-12,000 ש כפי שהשתכר בשנת 2019, ולא ניתן להמשיך ולחייבו לעמוד בפוטנציאל הכנסה גבוה, כאשר נראה כי הוא כבר לא משתתף בבחירת ה--- ונצרך בשל הכנסתו כיום לסיוע קבוע מהוריו שמבטא בתשלום מזונות לאישה.

213. כיום, לאחר שהמשק חזר לתפקד על האיש להגדיל את מקורות הכנסתו בכל מאודו, ועזרת הוריו בימי השהות של הקטינים מאפשרת עבודה שעות רבות, לפחות כפי שעושה האשה, המתפרנסת בשלושה מקומות עבודה. נראה כי ניתן להעמיד הכנסת האיש על 10,000 ש (לעניין בחינת פוטנציאל ההשתכרות ראו עמ"ש (חיפה) 19-09-28488 ר' ב' נ' ה' ב' (12.3.20)), וזאת חרף העובדה כי ממוצע הכנסתו בחודשים בהם התנהל המשפט היה נמוך יותר. לא התרשמתי כי האיש ממצה את כושר השתכרותו. ויש לזכור כי לאחר הפחתת החזר הלוואותיו והחזר הלוואת המשכנתא (כ-6,160 ש), הכנסתו הפנויה של האיש עומדת ע"ס

3,840 ש"ח, מהכנסה זו נצרך האיש לשלם מזונות לקטינים, לקיים עצמו ולקיים את הקטינים שמתגוררים איתו במחצית מהזמן.

214. יציין כי לקיחת ההלוואות מבני משפחה מהווה הקטנת הכנסות, ולא ניתן לקבוע האם מדובר במתנה או הלוואה, על אף המסמך בדיעבד ועוד, כאמור לאיש היו תמיד הכנסות נוספות, ועל אף הכחשתו כי הוא נותן אימונים אישיים בתשלום, ובמצטבר למילגת הלימודים שקיבל, עליו להשיא את מקורות הכנסתו.

פערי הכנסות הצדדים

215. לאחר שאמרנו כל זאת, פסיקת המזונות לעולם לא תסמוך אך על "המספרים היבשים" – אם לעניין נתוני ההשתכרות של ההורים, אם לעניין יחס השהייה אצל כל אחד מהם. בטרם יפסוק באופן סופי את סכום המזונות על בית המשפט להוסיף ולהתבונן היטב על התא המשפחתי שלפניו ועל נסיבותיו הפרטניות, ולהבטיח את חלוקת הנטל ההולמת ביותר תנאים אלה. הקביעה תהיה נטועה תמיד במכלול נסיבות העניין, כששיקול העל המנחה אותה הוא טובת הילד ורווחתו בבתי שני ההורים (ראו בע"מ 919/15).

216. הכנסת האישה הכוללת עומדת ע"ס כ-9,000 ש"ח והכנסתה הפנויה לאחר הורדת החזר הלוואותיה ותשלום השכירות עומדת ע"ס 3,354 ש"ח. הכנסת האישה הפוטנציאלית מוערכת על ידי ע"ס 10,000 ש"ח, והכנסתו הפנויה לאחר החזר הלוואותיו והלוואת המשכנתא עומדת ע"ס כ-3,840 ש"ח. התרשמתי כי בין הצדדים קיימים פערי הכנסות לא משמעותיים ולא קבועים, וההבדל הוא כי בבעלות האישה דירה והאישה מתגוררת בשכירות.

צרכי הקטינים

217. בהסדר משמורת משותפת נקבע בבע"מ 919/15 כדלקמן:

"קודם שאפנה לדין במקרים שבפנינו, אסכם את העקרונות שאמורים לחול, לשיטתי, בכל הנוגע לנשיאה בחיובי מזונות במשמורת משותפת לילדים בגילאי 6-15:

(א) במשמורת משותפת יישא כל הורה בעין בהוצאות הקיום השוטפות הנוגעות לילדים ולכן הוצאות אלה "יתקזזו" ללא צורך בהעברת תשלומים בין ההורים (לפי אחוז מסוים משיעור המזונות שעליו יורה בית המשפט לענייני משפחה, בהתאם לגילם של הילדים ולהערכתו את העלויות הכרוכות בהוצאות קיום שוטפות אלה מתוך כלל צורכיהם המגולמים במזונות).

(ב) ייקבע מנגנון לריכוז הטיפול בהוצאות שאינן הוצאות קיום שוטפות, אלא "צרכים אחרים" (כגון ביגוד, ספרים, טיפול רפואי שאינו צפוי ועוד). ברגיל, יהיה זה מנגנון של הורה מרכז שיקבל לידי תשלום של מחצית ההוצאות האלה מן ההורה האחר (במצב של השתכרות שווה). לצד זאת, ניתן לחשוב על פתרונות נוספים כמו חשבון בנק משותף של ההורים, הכול לפי שיקול דעתה של הערכאה הדיונית על-פני הנסיבות המשפחתיות. בהעדר קביעה אחרת, ההורה המרכזי יהא זה אשר בית המשפט לענייני משפחה ימצא כי שימש עובר לגירושין כמטפל העיקרי בילדים.

(ג) ההורים ימשיכו לחלוק בהוצאות החריגות, בכפוף לכושר ההשתכרות שלהם ובהתאם למנגנון שייקבע על-ידי בית המשפט לענייני משפחה.

(ד) כל הורה יישא בעין בהוצאות המדור של הקטינים, בכפוף לכך שהערכאה הדיונית תקדים ותבחן האם העול הכפול של נשיאה במדור המתאים לילדים אינו פוגע ביכולתם של ההורים לעמוד בתשלום המזונות שלהם נזקקים הילדים".

218. בתע"ר שהגישה האישה היא טענה כי לקטינים הוצאות רבות: מזון ופארם – 3,500 ₪, צהרון- 800 ₪ לחודש, ביטוח בריאות וחיים ע"ס – 200 ₪ לחודש, תספורת לבן בעלות 100 ₪ לחודש, טלפון – 60 ₪ לחודש, ביגוד- 700 ₪ לחודש, בילוי ופנאי – 600 ₪ לחודש, מנוי לבריכה לקיץ בעלות 1,050 ₪ לחודש, חוגים כ- 200 ₪ לחודש. בטענותיה הנ"ל ערבבה האישה בין הוצאות לצרכי הקטינים השוטפים ובין הוצאות חריגות. בנוסף, האישה אומנם צרפה פלט דפי חשבון בנק, פירוט כרטיס אשראי וכן קבלות שונות המתייחסות להוצאותיהם (נספחים ד'-ח' לתע"ר האישה), ואולם מסמכים אלה לא תומכים במלוא הסכומים שנטענו. אמרנו כי תביעת מזונות היא תביעה כספית שיש להוכיח ככל תביעה אחרת. עם זאת במקרים מעין אלה רשאי בית המשפט להעריך את דמי המזונות הנדרשים לקטינים תוך אומדן. האומדן ייעשה גם על פי ניסיון חייו כשופט אשר בתוך עמו הוא יושב, ועל בסיס ידיעותיו השיפוטיות הכלליות (ראו לעניין זה: ע"א 687/83 מזור נ' מזור, פ"ד לח(3) 29 (1984), עמ"ש (מרכז) 10-05-48671 ש.ע. נ' מ.ע. (24.1.11) ותמ"ש (ת"א) 16207-01-16 ש.ד. נ' א.ד. (14.9.17).

219. לאחר עיון בטענות הצדדים, בהכנסותיהם שהינן ברמה בינונית, ובפלט חשבונות הבנק, הערכתי את הוצאותיהם ההכרחיות של הקטינים על 2,100 ₪ לקטין וזאת לפי הפסיקה, כי צרכיו של קטין המתגורר בשני בתים היא גבוהה מקטין שביתו העיקרי הוא אחד, וכך נפסק בהקשר זה:

כאשר הקטין נדרש לחלוק את זמני השעות בשני בתים עולים צרכיו (או, אם נדייק, עולה עלות צרכיו) אף מעבר לשיעור הנזכר, שהרי ההורים נזקקים להוצאות כפולות, שכן גם האם וגם האב נדרשים לקניית כיכר לחם וקרטון חלב (למרות שהקטין עמו רק בחלק מהזמן), וכל אחד מההורים אף נדרש לרכישת ביגוד מתאים וצרכים אחרים שיישארו בביתו עבור הקטין. כך, כדוגמה, אין זה מצופה כי בכל פעם שיעבור קטין מבית הורה אחד לאחר הוא ייטול עמו את נעלי הבית שלו, את הפיג'מה, או את המחשב בו הוא משתמש, כשם שברו שכל אחד מההורים יידרש, כדוגמה, לתשלום עבור רשת האינטרנט בביתו וכיוצ"ב. מתוך שכך, הוערכו צרכיו של קטין המתגורר בשני בתים בסך מינימלי של 2,250 ₪ (ראו רמ"ש (מחוזי מרכז לוד) 18-10-59188 נ. נ. (2018)), הערכה זו מצאה שביתה והתקבלה אצל כלל הערכאות מאז שניתנה (וראו, כדוגמה, עמ"ש (מרכז) 20-02-4202 - ש. מ. נ' ח. י. מ., (2020); עמ"ש (חיפה) 18-10-56000 פלוני נ' פלונית (2019); עמ"ש (חיפה) 18-04-20634 פלוני נ' פלונית (2019); תלהמ (ירושלים) 19-05-31347 - נ.ב.א. נ' י.ב.א., (2020) והסימוכין הנזכרים הובאו כדוגמה בלבד, בגדר גרגיר מן ההר וכפית מן החבית". (ראו עמ"ש (מרכז) 19-11-65692 ד.ס. נ' ל.צ.ס (22.9.2020) וההפניות המופיעות שם בעניין זה (להלן: "עמ"ש 19-11-65692").

220. יחד עם זאת, יש לזכור, כי במקרה זה לא מדובר בקטין אחד, אלא בשני קטינים, ועל כן בקביעת גובה המזונות לקחתי בחשבון את ההלכה כי כאשר מדובר במזונות למספר קטינים, מדרך הטבע חלק מההוצאות מתחלקות ביניהם, בגדר "נר לאחד – נר למאה" (ראו בעניין זה: תמ"ש (כ"ס) 05/16220 פלוני נ' אלמוני (28.9.05); תמ"ש (כפר סבא) 04/12560 פלונית ואח' נ' אלמוני (3.6.04)).

221. נוכח האמור לעיל, התרשמתי כי צרכי הקטינים עומדים ע"ס 2,100 ₪ לקטין. הקטינים בני מעל 6 ג'לים במשמורת משותפת, ועל אף שאין פער של ממש

בהכנסות הצדדים, שאף הן אינן קבועות ונתונות לתמורות רבות, אני מוצאת כי חישוב אריתמטי דווקני יביא לתוצאה שלא תאפשר לקטינים מחייה סבירה בשני הבתים. אני קובעת את דמי המזונות לשניהם עד גיל 18 בסך 500 ₪, 250 לכל אחד.

מדור

222. במקרה זה, מדובר, כאמור, בקטינים המתגוררים בשני בתים, יש לבחון את הוצאות הבתים השונים (ראו עמ"ש 19-11-65692 דלעיל).
223. האישה מתגוררת בשכירות ואיתה מתגוררת ביתה מנישואיה הראשונים. היא משלמת שכירות בסך 3,100 ₪ (צורך הסכם שכירות תומך), ומקבלת ממשדד השיכון סיוע חודשי בסך 1,190 ₪. לא נתקבלה ראייה להפחתת הסיוע לכדי 654 ₪ (ככל שתוצג אסמכתא מאז מאי 2022 ועד היום, ייערך חישוב מחודש), ועל כן התשלום עבור מדורה עומד ע"ס 1,910 ₪ (או 2,446 ₪), וכן משלמת הוצאות אחזקת מדורה.
224. האיש משלם על הדירה, בה מתגורר, משכנתא ע"ס 3,745 ₪ ונושא בהוצאות אחזקת מדורו.
225. אצא מתוך הנחה כי עלות אחזקת המדור של שני הצדדים אמורה להיות שווה, ויש לקחת בחשבון כי עם האשה מתגוררת גם בתה מנישואיה הראשונים. התרשמתי כי על כל בית לשאת בעלות אחזקת מדורו.
226. נוכח גיל הקטינים והעובדה כי זמני השהות והכנסתם הפנויה של הצדדים כמעט שווה, התרשמתי, כי בשלב זה, אין לחייב את האיש בהשתתפות במדור הקטינים אצל האישה, ולא ההיפך. יש לזכור כי הקטינים נמצאים בבית האישה רק מחצית מהזמן, ועם האישה מתגוררת בתה מנישואיה הראשונים. העובדה שהוצאת האיש על מדור גבוהה יותר אינה נדרשת לאיזון שכן הוא רכש את הזכויות בבית, ואילו האשה מתגוררת בשכירות (לחלוקת הוצאות המדור בין ההורים ראו עמ"ש (מרכז) 20-07-45565 א.פ. נ' ק.פ., 18.2.2021).
227. עוד אבהיר כי לא התרשמתי כי הסכמת הצדדים, אליה הגיעו ביום 13.1.20 מחייבת כהסדר קבוע. נראה כי הסכמת הצדדים, אשר ניתנה עת שני הילדים היו מתחת לגיל 6, חייבה לתקופה בה שולמו דמי המזונות הזמניים, ולראיה, שני הצדדים לא טענו כעת כי יש לחייב את האיש לשאת ב-1,000 ₪ עבור מדור הקטינים.

אי קיזוז או השבה של מזונות עבר ששולמו ביתר

228. החל מיום 25.6.21 נשא האב במזונות הקטינים ע"ס 3,110 ₪ (ללא המחציות), והיום הפחתתי את חובת האיש בתשלום מזונות הקטינים לסך 500 ₪ בלבד. לקטינה ב. מלאו ביום 24.1.22.
229. בבע"מ 4589/05 פלוני נ' פלוני (21.11.2005), נפסק בהקשר זה:

"אכן, מקובל כי לבית המשפט שיקול דעת בשאלת השבתם של מזונות, שלמפרע התברר ששולמו ביתר... ביחס למזונות זמניים שהופחתו, ולהתערבות המצומצמת בהשבה ראו ע"א 125/86 סימונוב נ'

סימונוב (לא פורסם) (הנשיא שמגר)). ישנם מקרים בהם אין בית המשפט מאפשר כל קיזוז שהוא, ובמקרים אחרים תהא נטיה להתחשבות מסוימת במה שכבר נעשה, בין היתר באמצעות ויתור על גביית מזונות זמניים שטרם נגבו (ע"א 5951/93 קצב נ' קצב (לא פורסם) (הנשיא שמגר); ע"א 5578/92 שמש נ' שמש (לא פורסם) (הנשיא שמגר)). השיקול המרכזי המנחה את בית המשפט הוא כמובן השפעת הקיזוז על רווחת בן הזוג והילדים, והרי לא אחת יארע שהכספים שנפסקו ביתר כבר נצרכו, ואם יקוזזו אחרנית עלולה להיווצר מחסור במשפחה (ע"א 4332/90 אדלשטיין נ' אדלשטיין, פ"ד מו(1), 289, 291, (הנשיא שמגר); ע"א 5446/91 עגור נ' עגור (לא פורסם) (הנשיא שמגר)). ברם, ייתכנו מקרים בהם לא יהיה מנוס מהשבת מזונות שהתברר כי שולמו ביתר. ככלל, דומני שהשכל הישר מחייב, כי לא ייווצר פער גדול בין מזונות זמניים למזונות קבועים, שלגבי שניהם נערך הליך שיפוטי... וכשם שכאשר המדובר במזונות ששולמו בחסר יוטל על הנתבע להשלימם, כך אין סיבה שלא לחייב את הצד התובע בהשבה במקרה ההפוך. הדברים ייעשו, עם זאת, מתוך זהירות אנושית וחברתית".

עוד ראו בהקשר זה: ראו: ע"א 125/86 סימונוב נ' סימונוב ואח' (7.9.86); בע"מ 3243/11 פלוני נ' פלונית, (30.5.2011).

230. התרשמתי כי חרף העובדה כי חלפו כעשרה חודשים מאז מלאו לקטינה ב. 6 וחרף התרשמתי כי הכנסת האיש המוכחת נמוכה מההכנסה עליה הסתמכתי בהחלטה מיום 25.6.21, אין לפסוק לטובת האיש השבת כספים או קיזוז. התרשמתי כי הכנסתה הפנויה של האישה נמוכה והיא הסתמכה על הכספים שעד עתה קיבלה, ואם תינתן הוראה על השבת הכספים, הקטינים עלולים להיפגע ויווצר מצב של "בית עני" ו"בית עשיר". בנוסף, האיש לא הוכיח כי אכן שילם בפועל את ההלוואה שנטען כי לקח מהוריו, ונראה כי לאיש יש רשת תמיכה מהוריו (גם אם ייאלץ להחזירה בעתיד), ונראה, באיזון המצב, טובת הקטינים היא כי סכום המזונות שנגבה לכאורה ביתר, לא יוחזר. בנוסף, בשקילת נושא זה, לקחתי בחשבון כי לאיש יש דירה בבעלותו ולאשה לא, לאישה אין רכוש ממנו היא יכולה להיפרע וגם לעובדה זו יש חשיבות לעניין החזר מזונות העבר. בשל האמור לעיל, מצאתי כי קיזוז או השבת הסכומים עשויים לפגוע באופן קשה בטובת הקטינים, ועל כן אני קובעת כי תחולת פסק דין זה תהיה החל מחודש 11/2022.

231. בנוסף, יובהר, כי עת ניתנה ההחלטה בבקשת האיש להפחתת מזונות מיום 25.6.21, לא צירף האיש את מלוא המסמכים הנדרשים לצורך הכרעה, ועל כן, אין האיש יכול להלין על כי בית המשפט נאלץ להעריך גובה הכנסתו תוך התבססות על פוטנציאל הכנסתו כמעט ובלבד ובנוסף, במסגרת תשלום המזונות הזמניים, היה עליו לשאת ב-1,000 ש"ח השתתפותו במדור האשה כפי שהוסכם ע"י הצדדים ביום 13.1.20.

מחצית הוצאות בריאות וחינוך חריגות וקצבת ילדים

232. לאור קביעותיי לעיל בדבר יחס ההכנסות הפנויות של ההורים, הצדדים יישאו בחלקים שווים ביניהם בהוצאות חינוך (ובכלל זה בהוצאות מעון, גן, צהרון וכו') אחד לכל קטין) לפי דרישת מערכת החינוך ובהוצאות בריאות שאינן מכוסות בסל הבריאות (לרבות רפואת שיניים כולל אורתודנטיה, משקפיים/עדשות מגע, טיפולים פסיכולוגיים/רגשיים, אבחונים לרבות אבחוני ליקוי למידה, וכל הוצאה רפואית אחרת חריגה אשר איננה מכוסה (במלואה או בחלקה) בסל הבריאות), כנגד הצגת קבלות ולפי צרכי הקטינים. על הצדדים למצות הנחות זכויות שיש להם, ועל בן הזוג השני לשאת בהוצאה לאחר ההנחה.

מסמך זה עשוי להכיל שינויים שהוטמעו ע"י מערכת פסקדין

233. קצבת הילדים בגין הקטינים תמשיך להיות משולמת לאישה וכך גם מענק לימודים מהמוסד לביטוח לאומי. מענק הלימודים יופחת מהוצאות החינוך, והצדדים יישאו במחצית היתרה. הצדדים מחוייבים למצות זכויות והנחות מול הגורמים הרלוונטיים.

מנגנון להוצאות חריגות

234. נוכח העדר הסכמות בין הצדדים וחוסר ידיעת בית המשפט באשר לשאלה איך התנהלו הצדדים עד עתה, לא ראיתי לנכון לקבוע כי אחד הצדדים יהיה "הורה מרכז". כל אחד מהצדדים טען והוכיח נשיאה בהוצאות שונות, במסגרת ההוצאות החריגות. הצדדים ידאגו, כל אחד, למלוא צרכי הקטינים עת הוא מצוי בביתם. התרשמתי כי נכון לעכשיו שני הצדדים נשאו, כל אחד, בהוצאות אחרות של הקטינים.

235. הצדדים יוכלו להגיע בניהם להסכמות לעניין חלוקת תחומי אחריות ביניהם – לדוגמה שאחד ההורים יהיה אחראי לקחת את הקטינים לספר ולקניית ציוד לבית הספר, וההורה האחר על רכישת נעליים, בגדים או מוצרים סלולאריים וכו'. לחלופין ישלמו לכל ספק את חלקם. הצדדים בעזרת באי כוחם יבנו ביניהם, בהסכמה, מנגנון איזוני כספים ומטלות ביניהם, אם באמצעות פתיחת חשבון ייעודי לכך, ואם באופן אחר, ותוך ראית טובתם של הקטינים.

236. ככל שהצדדים יצטרכו סיוע בסוגיה זאת מבית המשפט, יוכלו לפנות בבקשה מתאימה להשלמת פסק הדין בסוגיה זו בלבד, על בסיס אסמכתאות על תשלומים בפועל לאורך תקופה.

סיכום התביעות למזונות וזמני שהות

237. קבעתי, כאמור, כי זמני השהות של הצדדים עם הקטינים ישארו בעינם, כפי שנהגו בשנתיים האחרונות.

238. העמדתי את דמי המזונות לכל קטין ע"ס 250 ₪ עד גיל 18, ומגיל 18 או סיום לימודים תיכוניים (לפי המאוחר) ועד תום שירות צבאי בשיעור שליש. דמי המזונות יהיו צמודים למדד המחירים לצרכן בכל שלושה חודשים ותחולתם מחודש נובמבר 2022. כל צד יישא בהוצאות המדור ואחזקתו בבית מגוריו. הצדדים ישאו בהוצאות חריגות בחלקים שווים ביניהם ללא "הורה מרכז".

239. נוכח התוצאות אליהן הגעתי, לא ראיתי לנכון לחייב מי מהצדדים לשאת בהוצאות ושכ"ט עו"ד בגין ניהול תיקים אלה.

סוף דבר

240. תביעת האיש לאכיפת הסכם ממון (תלה"מ 13014-11-19) – מתקבלת.

241. תביעת האישה למתן סעד הצהרתי (תלה"מ 4173-01-20) – נדחית.

242. ניתנו הכרעות בתביעות הצדדים בעניין זמני השהות (תלה"מ 39990-10-19, תלה"מ 12192-12-19) ובתביעת המזונות (תלה"מ 12129-12-19).

243. במכלול נסיבות העניין, ונוכח התוצאה אליה הגעתי בכל אחת מהתביעות, תוך שקילת השפעת החיוב בכל אחד מהתיקים על המארג הכלכלי של המשפחה, אני מוצאת לנכון שלא לעשות צו להוצאות באף אחד מהתיקים.

פסק הדין יהיה מותר לפרסום, בהשמטת פרטים מזוהים, לא לפני חלוף 7 ימים ממסירתו לב"כ הצדדים.

המזכירות תדוור את פסק הדין לב"כ הצדדים, ותסגור את התיקים.

ניתן היום, י"ד תשרי תשפ"ג, 09 אוקטובר 2022, בהעדר הצדדים.